

KOMMUNISTISK POLITIK

**KUN FOLKENE
KAN STOPPE
DEN AMERIKANSKE
IMPERIALISME**

Fra demonstrationen i Los Angeles,
USA 11/1 2003

Nr. 2

7. årg.

2003

18. januar -

31. januar

Støttepris 12 kr.

TEMA: MEDIERNE OG KRIGEN

- Hvad laver Fogh? s. 2 ● Ikke siden Vietnam ! s. 3 ● Retsløse tilstande s. 4 ●
Problembym København s. 5 ● Vold mod handicappede s.6 ●
Med Karl & Rosa s. 7 ● SiD og 'indslusningslønnen' s. 9 ●
2003: Frihedens år? s. 10 ● Svindlere s. 11 ● Los Angeles 11.01.2003 s. 12 ●
USA på lerbødder i Korea s. 14 ● Gør noget mod krig nu! s. 17 ●
Medierne og krigen: Trash s. 18 ● Debat s. 22 ●
Virtuel Chaplin s. 23 ● Slaget om eksklusivt aftalerne s. 24

Hvad laver Fogh?

KOMMUNISTISK POLITIK

I Anne Marie Helger har Danmark en skarp dame, en stand-up-komiker med en rejsning, der får sriben af yngre mandlige kolleger til at se flade og punkterede ud. Det er imidlertid forbudt at være morsom med mening i Anders Foghs og Pia Kjærsgårds grumsede nationale samling af EU-stjerner, stars&stripes og små rødhvide dannebrogslag.

Helger var sig selv ved en nytårskoncert ude i Gladsaxe, hvor hun optrådte som konferencier og festtaler. Hverken Fogh, Kjærsgaard eller Fordoms-Danmark slap uskadt gennem aftenen.

Det fik alvorlige følger: De tilstedeværende danske folkepartister m.fl. blev rystede i det inderste sjæledyb – og har forlangt kontant kompensation for forsmædelighederne.

Kulturudvalget i Gladsaxe har derfor holdt møde og afgjort, at utilfredse tilhørere får pengene for arrangementet tilbage.

Nu skal forældre til børnehavebørn betale bøder, hvis de kommer for sent på grund af deres arbejde til at nå at hente deres børn til tiden. 'De sætter deres arbejde over børnene' hedder det som forklaring – og dikteres de overarbejde af arbejdsgiverne, skal de straffes.

I Fogh-Danmark tager man sig nemlig godt af samfundets svageste.

Det gælder også politiet. Der er netop blevet slået alarm over en foruroligende stigning i antallet af overgreb mod politifolk i aktion. Vrede ældre damer med paraplyer, motoriserede søndagsbilister og skolebørn får luft for deres frustrationer ved at overfalde fredelige betjente, der passer deres dont.

Den rask omsigribende tendens til øget politivold må bremses, før det bliver for sent, erklærer Dansk Politiforbund – og det får støtte fra regeringen, der som et første skridt til at få styr på galskaben har beordret øget brug af fysisk vold mod psykiatriske patienter. Sladderer vil vide, at stærke kræfter i regeringspartierne arbejder på få genindført forældrenes revselsesret, pryglestraffen i fængslerne og hæren – og at de mest optimistiske drømmer om at få gennemført en særlov, der vil gøre det legalt at spytte på kvindelige komikere, når de sættes i gabestokken...

Anders Foghs regering ved nok, hvordan verden hænger sammen, og hvad videnskab er. Det var for at fremme videnskaberne, at man sidste år oprettede en særlig videnskabelig institution kaldet

Institut for Miljøvurdering til en vis Bjørn Lomborg, forfatter til en tendentiøs debatbog, som han udgav for at være dybt videnskabelig. Den understøtter de multinationale selskabers og imperialismes syn på den økologiske katastrofe, der er blevet påført planeten af grådighed og rovdrift. Miljøkrise: Der er ingen. Global opvarmning: Stærkt overdrevet. Lomborg blev håndplukket som direktør for instituttet, som begyndte at producere rapporter, der gjorde op med det ene overdrevne miljøhensyn efter det andet, så den uhæmmede profitjagt kan forstærkes også på det område.

Da Lomborgs bog blev kritiseret af Udvalgene Vedrørende Videnskabelig Uredelighed for at være tendentiøst fusk, stop Fogh-regeringen fast: Den fornyede sin beslutning om, at Lomborg er ren videnskab, og det solide fundament for dansk og global miljøpolitik.

Fogh-regeringen har også udviklet sine særlige videnskabelige metoder til at påvirke opinionen. Den hedder spindoktorer. Han selv og en hel stribe af hans ministre bruger flittigt denne særlige variant af public relation-virksomhed. De er ansatte som embedsmænd til at lyve for offentligheden – og flere af dem er grebet på fersk gerning, hvad der har afstedkommet undersøgelser af deres embedsførelse. For de har et problem: embedsmænd må ikke lyve ifølge lov og 'god embedsskik'. De tilrettelægger også minutiøst hvordan Fogh-regeringens politiske fremstød skal kringles i forhold til medierne: Det gør de ved at lække materialet, timet og tilrettelagt, til særligt udvalgte pressefavoritter. Effektivt, men heller ikke efter reglerne om at der ikke må ske forskelsbehandling af pressen.

Hvad Fogh laver? Han støtter USA i dets krig mod Irak. Han støtter projekt Europas Forenede Stater med unionspræsident og hele molevitten. Han opbygger minimalstaten, der afløser nationalstaten – på videnskabeligt grundlag forstås, og med økonomisk kompensation for enhver kritik.

Redaktionen den 14. januar 2003

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
APK's Homepage/
Netavisen:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 24. januar 2003

Ikke siden Vietnam!

Der har været talrige krige siden amerikanerne blev hældt ud af Vietnam i 1975. Men der har ikke siden på noget tidspunkt været en så stærk antikrigsbevægelse i de krigsførende lande – USA indbefattet – før nu, hvor faren for en ny krig mod Irak er overhængende. 150.000 amerikanske tropper er ved at være på plads til aggression i Golfen. En politisk trængt Tony Blair fastholder at lade britiske soldater følge de amerikanske som blodsbrødre, og den skandaleramte og korrupte slagter Ariel Sharon, der er på genvalg, har gjort Israel parat til stor-krig om Mellemøsten. Anders Fogh er i færd med at regne den aktive danske indsats i aggressionskrigen ud ...

Men krigsmodstanden er der også. Den har udviklet sig hastigt efter det amerikanske overfald på Afghanistan, Israels fornyede overfald på palæstinenserne og Bush's globale terrorkrigs erklæring. Og tag ikke fejl: Den modstand, som har markeret sig i protester på gaderne verden over, i stadig voksende opinionstal mod krigen og i det, der betegnes som en ny global 'bølge af antiamerikanisme', gør sin virkning. Havde det stået til Bush og Co. havde Irak-krigen allerede været der. Den er blevet udskudt, ikke mindst fordi Bush blev tvunget til at inddrage FN og for et syns skyld søge en slags påskud for krig gennem våbeninspektørerne. Men jo længere tid, der går, før bomberne falder, jo større bliver modstanden mod den planlagte røverkrig.

Også derfor er disse uger afgørende: Bush vil have krigen, beslutningen er truffet – men den kan endnu stoppes af folkenes modstand.

Den globale krigsmodstand er begyndt at samordne sine aktioner. Den 18. januar vil der være gigantiske antikrigsdemonstrationer i New York og San Francisco og i mindst 23 andre lande uden for USA. Den 15. februar er europæisk aktionsdag mod krigen

med demonstrationer i de europæiske hovedstæder – og i mange andre uden for Europa.

I de enkelte lande er der en tendens til at der skabes brede antikrigskoalitioner omfattende alle de kræfter, som er imod krigen – politiske partier, ungdomsorganisationer, fredsbevægelser og antiglobaliseringsinitiativer, faglige organisationer og andre kræfter i en betydelig politisk og ideologisk bredde og mangfoldighed.

Initiativet 'Ingen krig mod Irak' i Danmark, som stod for den store

demonstration og fredskoncerten mod den planlagte krig den 26. oktober sidste år, vil også være arrangør af den landsdækkende demonstration i København den 15. februar – og det får stadig større opslutning og stadig flere tilsluttede. Over hele landet er mobiliseringen gået i gang – det har betydning at det bliver den største manifestation mod krigen, som endnu er set i Danmark. For at stoppe den, før den begynder – og for at forhindre dansk krigsdeltagelse.

Det er krigen mod Irak, der er i fokus nu. Den amerikanske præsident har ønsket dette og styre krigspropagandaen i én retning: mod Bagdad og Saddam Hussein. Han må imidlertid konstatere, at det har været vanskeligt at fastholde det. De mange internationale brændpunkter og den stadig dybere

økonomiske krise forstyrrer propagandabilledet. Verden skal helst ikke bemærke undertrykkelsen af palæstinenserne, som ikke et øjeblik er blevet formindsket. Konflikten med Korea – syd og nord – har betydet en ny kæp i hjulet for Bush. Det mislykkede kupforsøg i Venezuela fik det venezuelanske borgerskab ud i en langvarig lockout, men har ikke bragt Chavez i knæ. Det er endnu en forstyrrende faktor, ligesom den generelle venstredrejning på hele det latinamerikanske kontinent er det.

Det er folkene, der rumsterer og skaber problemer for krigsmagerne.

Der er sat en politiske proces i gang i en ny ungdomsgeneration, der tvinger den til at trænge om bag den bedøvende propaganda og erkende, hvordan verden egentlig er skruet sammen. Resultatet er en hurtig radikaliseringsproces, der for alvor startede i de imperialistiske lande fra Seattle i 1999 og blev forstærket efter 7. oktober 2001, hvor USA's aggression mod Afghanistan blev indledt. Den vil også gøre, at modstanden mod Irak-krigen ikke

vil komme til at stå isoleret, men at dens dybe sammenhæng med den ny verdensorden, med imperialismen og den internationale klassekamp vil blive stadig tydeligere for den fremvoksende massebevægelse. Palæstina, Korea, Venezuela, Colombia, Filippinerne: tingene hænger sammen. Globalisering og økonomisk verdenskrise: sammenhængen begynder at kunne ses.

Derfor radikaliseres antikrigsbevægelsen hurtigt og griber til nye aktionsformer: Ikke bare demonstrationer, men også aktioner mod krigen. Engelske togførere nægter at køre ammunitionstog. Aktivister blokerer og besætter militærinstallationer. Soldaterne opfordres til at nægte at gå i krig...

Det er nu det gælder at stoppe krigsmagerne, hvor de end er.

Retsløse tilstande for arbejdsløse i aktivering

*88 pct. af
kontanthjælpsmodtagere i
aktivering i Ribe Amt er
blevet frataget deres
kontanthjælp på et
mangelfuldt grundlag.*

Det Sociale Nævn i Ribe Amt har gravet lidt i amtets praksis, når det handler om aktivering af kontanthjælpsmodtagere. Resultatet er, at det mest minder om en regulær heksejagt, der har til formål at spare amtet for bistandshjælp ved at fratage kontanthjælpsmodtagerne deres indkomst i form af retsløse tilstande.

Nævnet har med undersøgelsen, der er den første af sin art i Danmark, påvist, at ni kommuner kun i 13 ud af 50 tilfælde har spurgt de ledige om deres egen forklaring på, hvorfor de var udeblevet fra aktivering. 44 ud af de 50 kontanthjælpsmodtagere blev frataget deres indkomst på et mangelfuldt grundlag.

De aktiverede har ingen organisationer at henvende sig til for at søge hjælp med disse problemer, da de sjældent har råd til medlemskab af en fagforening. Derfor er de også overladt til sagsbehandlerens råd og vejledning. Der var da heller ikke så meget som én af de 44, som ankede fratagelsen af kontanthjælpen. Havde de gjort det, var kommunernes afgørelse blevet omstødt af Det Sociale Nævn.

Enhedslisten har nu taget initiativ til en byge af spørgsmål til beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen:

- Mange kontanthjælpsmodtagere bliver behandlet helt urimeligt. Deres muligheder for at klage er ikke reel, og de har ikke adgang til en fagforening til at hjælpe dem. Jeg har bedt ministeren om at sikre, at kommunerne som et minimum behandler kontanthjælpsmodtagere ud fra almindelige retsprincipper, udtaler Søren Søndergaard, arbejdsmarkedspolitisk ordfører fra Enhedslisten, til Fagbladet.

I løbet af foråret skal Folketinget behandle et forslag fra Enhedslisten, der fratager kommunerne retten til at inddrage kontanthjælpsmodtagernes

indkomst.

Der er andre områder, hvor de arbejdsløse er retsløse. Bliver de udsat for en arbejdsskade, er de ikke berettiget til erstatning. Dette er fastslået i en principiel afgørelse af Arbejdsskadestyrelsen og Den Sociale Ankestyrelse.

Kommunerne i Ribe Amt er ikke alene om at praktisere misbruget. Senest har Hillerød kommune for anden gang af det Regionale Arbejdsmarkedsråd fået at vide, at deres aktivering er ulovlig. Det er SiD Hillerød, der har rejst sagen, fordi kommunen havde indgået en aftale med ISS og tilladt, at de aktiverede blev lønnet med kontanthjælp i de første tre uger, hvorefter der skulle foreligge en handlingsplan for den enkelte. I en tredjedel af tilfældene er de aktiverede imidlertid fortsat på kontanthjælp langt ud over de tre uger.

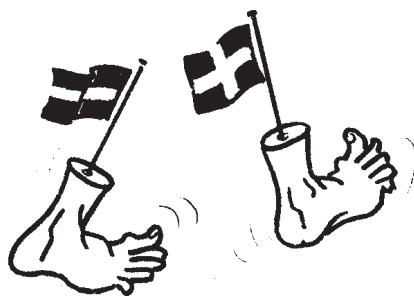
Formanden for SiD Hillerød, Tue Tortzen, mener, at ISS må undgælde for den manglende betaling, ligesom det også må få konsekvenser for kommunen, at de overtræder loven så groft.

Det vil i givet fald ikke være den eneste kommune, der får at spytte i kassen.

Der er netop faldet dom mod Silkeborg kommune for at misbruge arbejdsløse i aktivering til ordinært arbejde. SiD Silkeborg, som rejste sagen, har hentet 23.289 kr. til seks kontanthjælpsmodtagere.

Sagerne viser desværre alt for tydeligt, at det ofte er tilfældigheder, der afdækker misbruget. Det er kun sjældent de offentlige myndigheder, der selv griber ind, men alt for ofte er det overladt til fagforeninger, der dels påtager sig en rolle i forhold til de udstødte og dels får nys om misbruget.

-gri

Problembly

En udbredt boligmangel, der rammer ikke mindst de studerende, skyhøje ejendomspriser, der tvinger folk med en højere uddannelse og fast arbejde i København til at flygte fra byen og slå sig ned i små sjællandske landkommuner, til at blive pendlere, og nu senest planerne om at opgive pladsgarantien for børnepasning i Københavns Kommune viser, at det står skralt til for hovedstadens økonomi og de sociale vilkår for den almindelige københavnere.

De økonomiske vanskeligheder for hovedstadsområdet (for de almindelige københavnere) tårner sig op. Boligmanglen er akut. Alene 6800 studerende står i dag på venteliste. De må vente mellem et halvt og 2,5 år på at få tag over hovedet.

Modsat de øvrige danske universitetsbyer er boligangsten så stor, at der ikke eksisterer nogen såkaldt tag-overhovedet garanti. I Århus er ventetiden på en bolig i dag oppe på 4 måneder, men alligevel: situationen er langt fra så håbløs som den er for de københavnske unge.

Ifølge formanden for Centralindstillingsudvalget til ungdomsboliger og kollegieværelser Tom Damsgård er situationen i dag mildest talt uholdbar. Der bliver ikke bygget nært så mange boliger, som der flytter mennesker til byen. Kollegierne er stopfyldte op, og folk bliver boende, fordi de ikke kan få andet. I hvert tilfælde ikke til en husleje, der er til at betale. Der er tale om et eldorado for boligspekulanter. Alt kan udlejes. Til skyhøje huslejer. Samtidig er ejendomspriserne skyhøje, hvilket tvinger mange københavnere til at finde bolig udenfor København til en pris, der er til at Stadigt flere folk, der arbejder i København, bor langt fra storbyen. Ejendomspriserne er skyhøje, ikke blot i selve Københavns Kommune, men også i forstadskommunerne - i hele det storkøbenhavnske område - så flere og flere københavnere

København

re med en højere uddannelse og solidt job, flytter ud på landet. Bosætter i de små landkommuner rundt om på Sjælland med transport påtider til deres arbejde i det storkøbenhavnske område på op til en time.

Det betyder voldsomt stigende trafikale problemer samt at mange "gode" skatteydere tjener deres penge i København og betaler deres kommunal eskat i de små landkommuner. Det forbedrer ikke den københavnske økonomi, der i forvejen er til rotterne. Den københavnske arbejderklasse, børnefamilierne, de unge og de ældre og de allerfattigste, betaler prisen i form af nye sociale nedskæringer, bl.a på daginstitutionsområdet.

Ventelisterne til daginstitutionsplads er næsten ligeså lange som boligkøerne. Der er slet ikke daginstitutionspladser nok til at dække behovet, så reelt er den højt berømmede "pladsgaranti" - altså garantien for, at folk kan få deres børn passet kommunalt, hvis de har behov for det - ikke spor bevendt, hvis du bor i hovedstaden. Som borgmesteren for familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen i København indrømmer det: »Det er misvisende at sige, at Københavns Kommune har en pladsgaranti. Den kan man give i visse bydele, men ikke generelt. Og så er det bedre at fortælle sandheden.

Københavns Kommune har dog ikke planer om at udbygge daginstitutionsområdet, så pladsgarantien indfries. Næh man vil simpelthen afskaffe pladsgarantien. I dag er ventetiderne på daginstitutionsplads i flere af de københavnske kvarterer oppe på halvandet år, og man vil i stedet for den totalt udhulede pladsgaranti indføre et nyt system, der efter sigende gør ldet lettere for familierne at gennemskue, hvor længe de reelt skal regne med at vente på et pasningstilbud i deres bydel. Det nye system kaldes 'gennemsnitlig indmeldelsesalder'.

Mo/Od

Flygtninge klager over den danske regering

Til FN's flygtningehøjkommissariat (UNHCR)

Vi er en gruppe konventionsflygtninge, som for nylig er blevet bragt til Danmark via UNHCR i Tyrkiet. Her har vi opdaget, at den danske regering forskelsbehandler os på den groveste måde. Den har vedtaget den strammeste flygtningepolitik, hvilket har gjort livet meget hårdt for os.

Som flygtninge modtager vi en meget mindre forsørgelsesydelse end den, en arbejdsløs modtager i Danmark. Dvs. en ydelse, som er mindre end det mindste beløb for at kunne undgå fattigdom. Vi er ikke engang i stand til at dække vores mest nødvendige udgifter, heriblandt udgifter til at skaffe ordentlig mad eller legetøj til vores børn.

Vi havde håbet på et mere anstændigt liv efter flugt fra forfølgelse, fængsel og tortur i vores hjemlande, og efter at være på flugt i flere år.

Den danske regerings forskelsbehandling af os og den fattigdom, som den påtvinger os, har medført flere økonomiske og ikke mindst psykiske problemer for os og vores børn. Vi var blevet anerkendt som flygtninge i UNHCR og havde den mulighed at komme til et andet land, hvor vi kunne

behandles på en mere menneskelig og anstændig måde. Nu, når den danske regering har taget imod os, skal den også forpligte sig til at behandle os ordentligt og ikke som sine gidsler.

At beholde os i fattigdom, at i den grad diskriminere og forskelsbehandle os er ikke vejen til vores integration i samfundet. Vi befinder os under uholdelige vilkår.

Der skal laves om på de love, som tager vores rettigheder, vores brød og vores børns legetøj som gidsel.

De underskrivende kræver, at den diskriminerende lov om mindre betaling til flygtninge skal afskaffes øjeblikkeligt.

Vi beder FN's flygtningehøjkommissariat om at stille dette krav til den danske regering og behandle vores klage over den danske regering.

Derefter følger liste med 73 navne på flygtninge, der er ankommet til Danmark i november 2002

Flere informationer kan fås hos:

Mahmoud Gazvini

Federationen for iranske flygtninge

Tlf: 5160312

E-mail: mahmoud@mail.tdcadsl.dk

Adresse: Postboks 1234 2300 Kbh. S

Tilmeld dig allerede nu

APK-SOMMERLEJR 2003

Lørdag den 5. juli til fredag den 11. juli (Nordfyn)

Indsigt - debat - samvær

En aktiv rød sommerlejr - med gode muligheder uanset alder.

Ungdomslejr 2003

DKU holder samme sted sin ungdomslejr

Priser:

*Voksne 1140 kr. Reduceret pris
arbejdsløse/studerende/ungdomslejr 900 kr. Børn under 7
gratis, 7-13 270 kr.*

Tilmelding og oplysning:

*APK-Fyn
Skibhusvej 100, 5000 Odense C
tlf: 66 14 89 83 - 20 95 32 17
e-mail: oktoberfyn@get2net.dk*

Et samfund på sin holdning til de svageste

Vold mod handicappede

Nedskæringerne inden for handicapområdet, som bl.a. har ført til mangel på plejepersonale og mindre tid til pleje, skal yderligere udbygges gennem at give plejepersonalet yderligere mulighed for brug af fysisk magt mod handicappede, der er afhængige af hjælp til tandbørstning, barbering, bad mv. Det er "billigere og nemmere" end at bevilge penge til mere personale og tildele mere tid til en ordentlig pleje af de handicappede, mener socialministeren.

De grove nedskæringer, der har fundet sted inden for handicapområdet de senere år, har ramt de handicappede hårdt - bl.a. i form af personalereduktioner og deraf mindre tid til den nødvendige personlige pleje. Det vækker nu ikke den store bekymring hos regeringen Fogh. I stedet for øgede bevillinger til det stærkt udsultede handicapområde vil man cementere nedskæringspolitikken og forringelserne af de handicappedes forhold. Den efterhånden skrigende mangel på plejepersonale skal ikke afhjælpes. Derimod skal det tilbageværende plejepersonale sikres muligheder for i højere grad at bruge fysisk magt mod de handicappede.

Personalet skal, ifølge socialminister Henriette Kjær (K), fremover også have adgang til at anvende fysisk magt mod handicappede i forbindelse med hygiejniske plejeopgaver såsom tandbørstning, bad, barbering, bleskift m.m. I dag er det kun tilladt at bruge fysisk magt mod handicappede, hvis det skønnes, at der er risiko for, at de handicappede kan skade sig selv eller andre. Det er ifølge ministeren billigere og nemmere at øge brugen af magt imod handicappede i tider, hvor der mangler personale og tiden er knap (som direkte konsekvens af nedskæringskniven hærgen inden for handicapområdet,

hvilket ministeren glemmer at nævne i forbifarten).

De skærpede regler for anvendelse af fysisk magt mod handicappede er ellers kun to år gamle, og reglerne har ifølge landsforeningen Sind og Socialpædagogernes Landsforbund virket. Magtanvendelsen over for handicappede er faldet kraftigt. Personalet er med succes gået over til at anvende "andre pædagogiske redskaber" end rå fysisk magt mod de handicappede. Brugen af fysisk magt (dvs. vold) imod handicappede var stærkt udbredt før den seneste lovændring i januar 2000.

- *I en tid, hvor der ikke er personale nok og tiden er knap, er det nemmeste og billigste at bruge fysisk magt, men man burde i stedet forsøge at kommunikere med de mennesker, som volden rammer, så man får en forståelse for, hvorfor de reagerer, som de gør,* udtaler Mogens Seider, der er næstformand i Socialpædagogernes Landsforbund (SL), ifølge Berlingske Tidende. Både SL og SIND frygter, at volden mod handicappede igen vil eskalere.

SIND er lige så kritiske over for forslaget om øgede magtbeføjelser til personalet. Frede Bodulfsen, landsformand for SIND, kan ikke se, hvorfor det skulle være nødvendigt. Pædagogerne skal kunne motivere i stedet for at udøve tvang, for det er et indgreb i den handicappedes personlige frihed, så det basker, slår han fast.

Selvom voldsanvendelsen mod de handicappede har været faldende, er fysisk magt mod handicappede dog stadig et udbredt fænomen. En rapport fra Socialministeriet juli sidste år konkluderede, at reglerne for magtanvendelse i stort omfang bliver overtrådt. Det drejer sig bl.a. om, at patienter bliver holdt fast i arme, ben eller kæbe, selvom der ikke er risiko for alvorlig personskade. En praksis, som regeringen altså ønsker at styrke frem for at bevilge flere penge til de handicappede, så de sikres en ordentlig pleje uden unødigt voldsanvendelse.

Forslaget om yderligere at fremme brugen af fysisk magt mod de handicappede vil blive fremsat i Folketinget senere på måneden.

Anker Holm:

'De røde vender altid tilbage'

Bestil nu

**Oktober Bogbutik
Willemoesgade 58E
2100 København Ø**

Anker Holms selvbiografi er en glødende bekendelse til kommunismen og til socialismens sejr i det 21. århundrede.

Den rummer næsten et helt århundredes erfaringer berettet af et barn af arbejderklassen og en kæmpende kommunist, der var med i det 20. århundredes store klasseslag. Det er et skarpt tegnet Danmarksbillede, set nedefra, der samtidig giver vigtige brikker til den kommunistiske bevægelses historie.

Bogens anden del er en fremadrettet status ved årtusindskiftet - pejlemærker for fremtiden og socialismens skæbne.

Oktober Forlag

248 sider. Pris 195,- kr.

Med Karl & Rosa - Nej til krig

18.000 marcherede ved den årligt tilbagevendende mindemarch for Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht og Vladimir Lenin den 12. januar. 100.000 ærede de myrdede tyske arbejderledere.

Kommunistisk Politik's udsendte rapporter i Berlin deltog i demonstrationen, der i år ganske naturligt var præget af den generelle antikrigsstemning. 3. internationale parole **Krig mod Kri-gen** var blevet taget frem igen. Slagord, løbesedler og taler påpegede, at den kommende krig i Irak drejede sig om imperialistiske mål, og mange af de deltagende organisationer opfordrede til at deltage i den store demonstrationsdag mod krigen den 15. februar i de europæiske hovedstæder - fra Berlin til Athen, fra Paris til Helsinki, og selvfølgelig også i København.

I Tyskland organiseredes demonstrationen af en bred fredscoalition mod Irak-krigen.

Selve demonstrationen forløb temmelig fredeligt, og set i forholdet til tidligere års politichikane af arrangementet var politiet i år en skygge af sig selv.

Demonstrationen slutter ved minde-

stedet (kirkegården) for de to tyske kommunister Karl Liebknecht og Rosa Luxemburg, der brutalt blev myrdet af socialdemokratiske lejesvende i januar 1919. Det er også stedet, hvor partier og grupper af alle afskygninger har opstillet boder i en slags venstrefløjens markedsplads. Her kan man så studere de forskellige grupper, købe bøger og ikke mindst merchandise fra Che Guevara til billeder af Stalin.

I alt besøgte igen i år godt 100.000 mennesker gravmælet i løbet af dagen - og dækkede den med røde nelliker.

Baggrund for mindemarchen

I slutningen af 1. verdenskrig kræver de arbejdende masser i Tyskland fred og brød. I slutningen af 1918 bliver både Rosa Luxemburg og Karl Liebknecht løsladt i forbindelse med årelange fængslinger. Kort efter bryder det tyske kejserrige sammen. Slaget står nu mellem at skabe et socialistisk demokrati eller et borgerligt demokrati. Det forræderiske socialdemokrati tager magten og slår samtidigt hårdt ned på al opposition og modstand. Den 15. januar myrder højreorienterede frikorps de to ledere af det nystiftede Tysklands Kommunistiske Parti (KPD).

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**

A-kassernes borgfred ophævet

LO-forbundene indgik sidste forår den såkaldte musketér-ed. Med den i hånd var der ingen forbund, der i forbindelse med regeringens lov om tværfaglige a-kasser ville gå på strandhugst hos andre forbunds medlemmer. Der blev hermed indgået en fredsftale, der skulle sikre en enig LO-blok i kamp mod de kristelige a-kasser.

For godt en uge siden brød freden sammen.

På LO's hovedbestyrelsesmøde sidste tirsdag blev borgfreden ophævet. Det skete som konsekvens af, at der var flere forbund, der allerede havde meldt sig under regeringens faner, idet de ønskede at etablere sig som tværfaglige a-kasser. Kort efter, at borgfreden brød sammen, gjorde a-kassen for stats- og teleansatte sig tværfaglig, hvilket fik et andet større forbund – FOA, Forbundet af offentligt ansatte – til at indtage den samme holdning.

LO-sekretær Harald Børsting mener ikke, at freden vil blive afløst af krig:

- Jeg tror, at LO-kasserne vil opføre sig lige så anstændigt, som de hele tiden har gjort, men der vil komme problemer på lidt længere sigt, udtaler Harald Børsting og begrundet det med, at strukturen på arbejdsmarkedet vil ændre sig, hvorfor der vil opstå nye grænser, som forbundne må tilpasse sig.

Hallo er der nogen hjemme?

LO-sekretæren glemmer, at "krigen" har været under fuld forberedelse, lige siden loven var et faktum og blev vedtaget den 1. september 2002. A-kasserne i samtlige forbund har indskrænket administrationen, aktiviteterne, kurser og lign. for at kunne tilbyde den billigste vare. LO-kasserne er endog gået over til de kristeliges reklamemetoder, idet de annoncerer i kuponhæfter.

SiD's a-kasser har også over en bred bank skåret ned på udgifterne for at kunne matche de øvrige økonomisk,

Tværfaglige a-kasser

I løbet af 2003 vil syv tværfaglige a-kasser komme på landkortet:

- * STA (a-kassen for stats- og teleansatte)
- * Kristelig a-kasse (har hele tiden været tværfaglig)
- * ASE (selvstændiges a-kasse begynder at optage lønmodtagere)
- * Danske Lønmodtageres a-kasse
- * Frie Lønmodtageres a-kasse (tidligere firmafunktionærer)
- * IT-fagets (edb-fagets) a-kasse
- * A-kassen for journalistik, kommunikation og sprog

Endelig overvejer FOA at oprette en tværfaglig a-kasse.

men forbundets a-kasseleder bryder sig ikke om beslutningen:

- Jeg synes, man skulle have opretholdt borgfreden. De fagligt afgrænsede a-kasser kan bedst tjene medlemmernes interesser. Det er heller ikke hensigtsmæssigt, hvis medlemmerne flytter til en anden a-kasse og samtidigt bliver stående i forbundet, udtaler Morten Kaspersen, som garanterer, at SiD ikke har planer om en tværfaglig a-kasse.

-gri

'U.S. Labor Against the War' – faglig kamp mod krigen

I reaktion på den overhængende trussel om en krig mod Irak dannede godt 100 amerikanske fagforeningsfolk på et møde i Chicago arbejdere et nyt antikrigsinitiativ 'U.S. Labor Against the War' (USLAW). Tilsammen repræsenterer de 2 millioner amerikanske arbejdere. Der valgtes en forberedelseskomite til at forestå den fortsatte landsopbygning af initiativet, der allerede har en række lokale afdelinger, f.eks. i New York.

Stiftelseserklæringen understreger at USLAW vil stå fast mod Bush's drift mod krig og mobilisere til krigsmodstand i fagforeninger, på arbejdspladser og i lokalsamfund – og at fagforeningsmedlemmer og ledere har ansvar for at informere om spørgsmål,

der berører deres liv. Job og familier, og lade deres stemmer blive hørt.

Ofrene for en amerikansk krig mod Irak vil være børn af arbejderklassen – og de amerikanske arbejdere har intet udestående med de almindelige arbejdere, kvinder eller børn i Irak, eller andre lande. De milliarder af dollars, der bruges på krigen, tages fra skoler, hospitaler og sociale sikringsordninger.

'Krigen er et påskud for angreb på faglige rettigheder, på borgerrettigheder, menneskerettigheder og indvandrernes rettigheder', understreger erklæringen: 'Bush's krigsambitioner tjener som dække over og afledning fra den synkende økonomi, selskabs-korruptionen og massefyringerne.'

SiD accepterer indslusningsløn

SiD - det største forbund i CO-Industri - har tavst accepteret aftalen om indslusningsløn med industriens arbejdsgivere, på trods af at forbundet tidligere skarpt har kritiseret reformen.

Kamelen blev slugt – igen.

Denne gang handler det om arbejdsmarkedsreformen ”Flere i arbejde”, der blev vedtaget i efteråret med samtlige stemmer med undtagelse af SF og Enhedslisten. På trods af Socialdemokratiets deltagelse stillede en lang række forbund og fagforeninger sig skarpt kritiske over for reformen. Som det største af disse forbund stod SiD i spidsen.

Nu er CO-Industri og Dansk Industri (DI) blevet enige om en aftale, hvori man er blevet enige om at indføre den omstridte indslusningsløn. SiD har derved, som det største forbund i CO-Industri, slugt en meget stor kamel.

Reformen blev først og fremmest kritiseret for at ville misbruge arbejdsløse som billig arbejdskraft. Metoden blev i reformen kaldt for ”ansættelse i en opkvalificeringsperiode” og havde angiveligt det formål, at det herved skulle blive lettere at tilpasse ledige til arbejde. I opkvalificeringsperioden er det imidlertid gældende, at arbejderen ikke modtager samme løn som sidekammeraten.

DI og CO-Industri er blevet enige om følgende:

Der kan indgås lokalaftaler om vilkår for ansættelse i opkvalificeringsperioden. Lignende aftaler kan også indgås for at fastholde personer med nedsat arbejdsevne.

Samarbejdsudvalgene skal orienteres og inddrages i udarbejdelsen af arbejdspladsintroduktionen, som skal finansieres af de offentlige myndigheder. I denne periode er den enkelte person ikke ansat på eller af virksomheden. Vedkommende arbejder der blot!

Der skal på den enkelte virksomhed være ”et rimeligt forhold” mellem antallet af de ordinært beskæftigede og antallet af personer med løntilskud, arbejdspladsintroduktion eller andre ordninger. Der er enighed om, at aftalen ikke må føre til misbrug, herunder fortrængning af allerede ansatte.

Aftalen er en regulær indarbejdelse af arbejdsmarkedsreformens mest uhyggelige bestanddel. Det er nu op til arbejdsgiverne lokalt at kræve indførelse af indslusningsløn i op til et halvt år. Her gælder ingen hensigtserklæringer om, at der ikke må finde misbrug sted, eller at nuværende ansatte ikke må fyres på den konto. Det er arbejderne, der har bevisretten, når det skal påvises, og det er historisk yderst vanskeligt. Arbejdsretten har alle dage taget arbejdsgiverpartens udsagn for gældende i den slags tvister.

-gri

Over 10.000 mangler praktikplads

Der tegner sig en dystre fremtid for de mere end 10.000, der søger praktikplads. I det forløbne år har politikerne ikke taget skridt til at forbedre situationen, og fremtiden tegner sig ikke lysere – tværtimod!

Fra årsskiftet mister 3.000 virksomheder det årlige lærlingebidrag på 12.000. Mens antallet af personer, der søger praktikplads uden at opnå det, har været relativt konstant, så er det nu igen begyndt at stige.

I dag er der 10.370 personer, fortrinsvis unge, som på landsplan står uden praktikplads.

LM Glasfiber fyrer 137

Der er storm over de danske vindmøllefabrikanter. Efter en lang årrække med voldsomt stigende afsætning er hele branchen nu røget ind i økonomisk modvind. Senest er vingefabrikanten LM Glasfiber blevet suget ind i den økonomiske recession. Ledelsen har valgt at lade de ansatte blive økonomisk rundtossede ved at fyre 137, hvoraf de 130 er timelønnede fra produktionen.

Samtidigt har virksomheden varslet arbejdsfordeling af de resterende ansatte på virksomhedens fem fabrikker i Danmark.

Strejkevarsel mod DR

Efter næsten et års forhandlinger løb 72 driftsassistenten i DR ud for tålmodighed. De har derfor varslet konflikt med virkning fra den 1. februar, hvis ikke ledelsen imødekommer deres krav om 1 pct. lønefterslæb.

Det er ikke kun småpenge, men også principper, det handler om, fastslår fællestillidsmanden, da ledelsen af ideologiske grunde vil svække fagforeningens rolle på arbejdspladsen. Således forlanger ledelsen, at funktionen som fællestillidsrepræsentant skal fjernes.

Konflikten bunder også i en utilfredshed om, at fastansatte driftsassistenten er blevet outsourcet til fordel for arbejdskraft fra andre firmaer.

KUJONERNES ÅR - Frihedens år - eller at bryde gennem spejlet

Nytårshilsen fra Annisette og Thomas Koppel, Savage Rose

Lewis Carroll havde måske brug for lidt valmuesaft for, sammen med Alice, at gå lige Gennem Spejlet ind i en fremmedgjort virkelighed, hvor op var ned, stor var lille, venstre var højre. ('Bag Spejlet').

Hvem ved, hvad Bush familien og deres venner konsumerede for at kunne tage os, planeten Jordens folk, ind i et surreelt, foruroligende rum bag spejlet, hvor intet er, hvad det ser ud til; hvor kujoner hylder sig selv som helte, og sande helte holdes i det usynlige.

Vi blev smertefuldt trukket gennem spejlglasset 11. sept. 2001, da fire fly uforklarligt fik lov at afvige fra deres kurs i mere end en time for derefter at dræbe tusinder i grotesk, fuldt tv-transmitteret rædsel. Hvem der end har været ansvarlige: ligesom Hitlers Rigsdagsbrand blev denne grufulde forbrydelse nok så hurtigt udnyttet til formål, som er blevet tydeligere gennem tiden, der er gået.

Nu smiler præsidenten til sig selv fra satellitten.

Ikke ét barn vil blive ladet tilbage, sagde han engang. Det var før spejlets tid. Nu er mere end ti millioner amerikanske børn allerede blevet ladet tilbage i analfabetisme, sult og fortvivlelse, og tallet vokser.

Hjælp de fattige, sagde han for bare et par uger siden, mens han diskret rakte hundreder af milliarder dollars til våben- og entreprenørfirmaer, i hvilke milliardærvennerne er hovedmodtagere.

Det er en krig mod terrorisme, gentager han med hævede øjenbryn, før han præsenterer Dagens Terror Trussel.

Det er for Frihedens skyld, siger han, mens han suspenderer friheden, grundloven, borger- og menneskerettighederne, juridiske procedurer, der kendetegner ethvert demokrati, internationale traktater.

Et helt land blev jævnet med jorden, alene for at få fat i Osama Bin Laden,

alligevel er fyren sært uinteressant nu – og landet med.

Vi er tilbage ved Irak, hvor farmand Bush for tolv år siden fik over 100.000 forsvarsløse mænd, kvinder, børn, slået ihjel fra sikkerheden i 10 km's højde, eller med ulovlig napalm, fragmentationsbomber, uranaffald, som selv tusinder af amerikanske soldater med familier nu lider og dør af.

Alt dette efter, lige så ulovligt, at have smadret alt, hvad et folk skal bruge for at overleve: vand, elektricitet, broer, hospitaler, landbrugsjord, mad, kommunikation.

For til sidst at påføre et allerede invalideret og døende irakisk folk *Sanctions Of Mass Destruction* – som effektivt forhindrede genopbygning af vand-, mad- og medicinforsyninger. Og endeløse, ulovlige bombardementer. Gennem de tolv år er 1,5 millioner civile dræbt. En halv million børn.

Græd for de døde i dette folkemord. Og tænk endnu engang efter, om du vil være gidsel i forberedelserne til slutspillet.

Ja, men Bush accepterede vel til sidst FN's myndighed ...?

Slet ikke, vi er jo bag spejlet ... Bush & Søn har begge ødelagt FN's mulighed for at handle ved at true og bestikke medlemmer til lydighed – ikke mod FN, men mod Det Hvide Hus.

Men hvad med den politiske opposi-

tion??

Hvilken opposition? Den eneste opposition sker ude på gaderne. Både det Demokratiske Parti i USA og Europas socialdemokratier er enten usynlige eller meddelagtige.

I mellemtiden knuser den israelske besættelseshær, betalt med penge, der rettelig tilhører det amerikanske folk, ikke alene børn og huse, de knuser dusinvis af FN-resolutioner gennem årtier (hvilket ikke synes at bekymre Mr. Bush), samt både palæstinenserers og israeleres håb om fred og retfærdighed – samt hele verdens håb om et århundrede med mere fred end det gamle.

Racisme afsløres dagligt i politikens højeste snirkler, i USA så vel som resten af verden.

Og alligevel: Aldrig i historien har verden set et år som 2002 med internationale demonstrationer mod krig, racisme og udbytning. Flere gange: En million i Roms gader. En million i Paris. En halv million i London. Hundredetusinder i Washington, San Francisco og andre amerikanske byer. 20.000 i København. 14 millioner i generalstrejke i Spanien. For blot at nævne nogle stykker.

Så situationen er både mere kras og enklere, end den først synes: magten på den ene side, folket på den anden.

Hvis folket ingenting gør, vil magten ødelægge planeten. Hvordan kom det så vidt?

Lyt til fhv. justitsminister Ramsey Clark:

På tragisk vis lod sejrherrene fra 2. verdenskrig ikke loven gælde for sig selv; ikke engang Nürnbergdomstolen, de selv havde skabt, og hvorunder fjendens førere blev henrettet ... i stedet påbegyndte de sejrende straks – efter den værste krig nogensinde – den kolde krig, som skabte våbenkapløb, væbnede konflikter rundt om på kloden, millioner af døde, hundreder af millioner forarmelse ... dette er den største forbrydelse mod menneskeheden nogen-

sinde. (*The Fire This Time 2002*, fås på vores netside).

Tiden er ved at rinde ud. Kujoner er stadig kujoner. Lad os ikke snakke om helte, det ord er misbrugt for meget på det sidste. Lad os bare snakke om virkelige mennesker, kassedamen, havnearbejderne, pigerne, som syr vores tøj i endeløse dage i lavtlønsfabrikkerne. Lad os snakke om digteren, sangeren, som synger sandheden, uanset hvor industrien anbringer ham på hitlisten.

Lad år 2003 blive året, hvor vi, det store flertal på jorden, finder sammen i millionvis. Siden ingen andre gør noget, har vi ansvaret for at retablere frihed, retfærdighed, fred. Vi må genetablere et FN, hvor nøglemagter ikke tilbyder eller modtager bestikkelse og efterlader FN's generalforsamling og charter lammet. Vi, flertallet, må vise ansigt og slippe frisk luft ind i verden.

Vi længes efter det virkelige Amerika, ærligt og venligt, som de fleste amerikanere er det. Vi længes efter det virkelige Danmark, som ligner mennesker i Danmark. Vi længes efter den virkelige verden, fredelig, åben, menneskelig, en verden i de menneskers ansigt, som lever i den.

Vi kan godt gøre det. For vi behøver ikke skjule og forfalske historien, sådan som herskerne må. Historien er vores ven, der er enorme erfaringer fra de arbejdende milliarder til at komme videre på en intelligent måde. Vi må åbne fremtiden, vi længes efter at se tiden gå videre; mens Enron'erne, Halliburton'erne, A. P. Møllerne – hver af dem del af en kolos på lerfodder, umættelige, men allerede i opløsning – prøver at standse tiden, skjule historien i destruktion og død.

Vi må ud af spejlsalen, sige farvel til Kujonernes År, syngte fremtidens sang.

Frihed handler ikke bare om sejr; frihed er at gå i gang. Sig hej til frihedens første år.

Annisette & Thomas 1/1 2003

**"WE ARE ALL HUMAN.
IT'S TIME TO PROVE IT!"**

Svindlere

Vores afdeling er et af de få steder tilbage på Postterminalen, hvor der stadig er akkord. Det er en bonusordning, hvor de på forhånd har regnet ud, hvor mange breve vi skal sortere pr. time. Sorterer vi mere, bliver det konverteret til minutter, der deles ud på holdet som bonus, der enten kan afspadseres eller udbetales 2 gange om året.

Da vi på natholdet er mange yngre medarbejdere, der endnu ikke er slidt ned, laver vi også ofte mere bonus end aftenholdene, selv om den post, de får på aftenholdet, oftest er nemmere – og dermed hurtigere at sortere. Men der bliver så også knoklet løs om natten. En mand fra én af de andre afdelinger, der ellers ikke er kendt for at rose sine kolleger, sagde engang, at man kunne se rent fysisk, at der blev arbejdet mere hos os end mange andre steder.

Men det er, som en kollega engang sagde: *"Når vi ikke laver noget, er det galt. Og når vi så laver noget, så er det fandeme også galt!"*

Men oppe på 2. sal, hvor administrationen og ledelsen holder til – i dagtimerne – ser de af gode grunde ingenting. Deres konklusion er, at vores bonus skyldes svindel og humbug.

Ikke at der ikke er lavet lidt narrestreger nu og da, men det er ikke noget, der kan opveje den bonus, vi laver. Og desuden tager cheferne gerne udgangspunkt i de platnumre, der blev lavet for 20 år siden, og som der for længst er blevet sat en stopper for i takt med, at den nye teknologi har vundet indpas.

Derfor kan de ikke sætte ord på, *hvilket* svindelnummer vi jo helt sikkert laver – stik imod deres egen TIK-filosofi "Fokus på Facts". I stedet finder de på alle mulige numre for at bremse vores bonus.

Sidste sommer fandt de ud af at slå os sammen med "Flyverne" – et kombihold, der bliver sendt rundt i huset, hvor der nu er brug for dem. Af samme grund har de ikke samme rutine som os andre, og de trak godt ned i vores bonus. Chefernes argument var: Der skal kun være én gruppe om natten.

Men da vi en nat havde en masse rigtig god post, der hev bonusen i vejret, fik de samme chefer lige den idé, at der skulle oprettes en ekstra time-løns-gruppe til lige præcis den post.

Altså: Når det er en fordel for os med flere grupper, må der kun være én, mens der *skal* være to, når det er en fordel for os med kun én.

I mellemtiden har vi også fået en porto-ordning, som gør, at vi får provision af de underfrankerede forsendelser, vi finder og piller fra til portokontrollen. Det er ikke penge, der direkte indgår i vores løn, men penge, som vi kan holde nogle sociale arrangementer for. Vi har allerede holdt

en bowlingaften med fri sprut natten igennem for nogle af pengene. Kort sagt: Pengene går til personaleforplejning.

Ved årsskiftet blev der indført et nyt portosystem, hvor der skelnes mellem brevformater. Da vi har med store breve og overstørrelser ("maxibreve") at gøre, finder vi også tonsvis af underfrankerede breve, da mange har frankeret dem som standardbreve, mens andre har valgt ikke at sætte frimærke på overhovedet – sikkert med den tanke, at de nok får en regning uanset.

Så vi høvler ind til portokassen, indtil folk finder ud af de nye regler.

Men her kommer den så: *Mon* ikke de lige pludselig sidder oppe hos cheferne på 2. sal og får den gode idé, at vi "nok har svindlet" for at få penge i portokassen???

plp

Hvis krigen kommer...

Opfordres alle til at samles på næste gang klokken bliver 20 efter at bombningerne er startet. I København på Rådhuspladsen.

Den følgende lørdag opfordres til store demonstrationer i byerne.

LA 11. januar

Reportage for Stop Terror

Selv om næsten hele holdet af politikere, og med enkelte undtagelser samtlige autoriserede medier, stadig prøver at holde stand, kan modstanden mod George Bush og hans krig mod Irak ikke længere holdes hverken nede eller skjult.

Selv Los Angeles, der ikke har den helt store tradition for massedemonstrationer o. l., oplevede i går endnu en overvældende demonstration mod krigen, som skar sig vej igennem mediemuren og havnede på alle forsider (selv om f. eks. L. A. Times gjorde et ihærdigt forsøg på at reducere det til 5-15.000 anarkister og ekstreme venstrefløjsere ...).

Mødet var en politisk og kulturel eksplosion med over 30.000 deltagere af alle tænkelige nationaliteter og kulturer. Det begynder for alvor at vise sig, hvor eminent den amerikanske tradition for folkelig modstand er. Alle tråde samledes i denne manifestation.

Ikke alene var det de tusind farvers og tusind kulturers gadefestival, med alle slags trommer, dragter, malerier, papskilte, karikaturer, gadeteatre, hvilket i sig selv kan slå benene væk under enhver. Det er det Amerika, der i virkeligheden bobler lige under den imperialistiske overflade af halv- eller helrådne corporations og politikermarionetter: vildt, medrivende, venligt, gavmildt. Det er det Amerika, som kan gøre Amerika til folkenes ven og søster, ikke deres slaveejer og bøddel.

Det var for os danske kunstnere bemærkelsesværdigt, at de store kunstnerforbund, ikke mindst forfatterforbundet og det stormægtige skuespillerforbund med en fantastisk tale af Martin Sheen, var utvetydige og klare i deres fordømmelse af krigen, regimet og dets impe-

Februar 2003

Irakkrigen af Thomas Koppel

realistiske bagmænd.

Og det var vidunderligt at se Dolores Huerta fra Hotelarbejdernes Forbund på blandet spansk/engelsk tale magtfuldt og stærkt om, at det ikke er gulddrengenes sønner, der sendes ud for at dø, det er arbejderklassens og de fattiges. Nelson Mandela sendte en hilsen fra Sydafrika, hvori han bekræftede, at det militær-industrielle kompleks i USA er det største problem, verden står over for at løse.

Jackson Browne, Saul Williams og andre kunstnere gav deres til, at det virkelige Los Angeles viste sit ansigt den lørdag.

På vej fra de gader, som for lidt siden havde været proppet til randen, kom vi over en motorvejsbro, hvor nogle aktivister med skilte morede sig med at kommunikere med de titusinder af biler, der strømmede ind under broen her midt i myldretiden. OK, der var en enkelt fuckfinger i ny og næ, og nogle bare kørte forbi, men det er ingen overdriivelse, at tre fjerdedele af samtlige biler hilste ivrigt med hornet og rakte V-tegn ud ad vinduerne.

Denne tid er farligere og mere utryg end noget, nogen af os endnu har oplevet. Men demonstrationens budskab til hver enkelt er, at vi hver især kan forvandle den til en fantastisk ny tid, med inspiration, liv og en helt anden slags tryghed, når vi hver især bestemmer os for at gå med ind i strømmen med hvert vores bidrag. Stort eller lille. Så kan man mærke en anden fremtid, en ny, menneskelig og farverig kultur, og angst fordamper i varmen fra hundredetusinders kollektive sjæl og forvandler sig til kærlighed og solidaritet.

En måned med internationale protester mod Irak-krig er begyndt. Den 18. januar demonstreres i USA og mindst 23 andre lande. Den 15. februar demonstreres i de europæiske hovedstæder - og mange andre steder i verden.

INGEN KRIG MOD IRAK!

København

Demonstration 15. februar kl. 12.00

Den amerikanske ambassade

(Dag Hammarskjölds Allé 24, Østerbro)

Herfra via den britiske ambassade til Christiansborg

Arr. Initiativet 'Ingen krig mod Irak'

USA på lerfødder i Korea

Folket i Sydkorea tilkendegiver i voksende omfang modstand mod USA's militære tilstedeværelse i landet og mod den imperialistiske pression over for hele det ufrivilligt delte Korea. USA på sin side er fanget i sin egen magtpolitik's edderkoppespind og har heldigvis svært ved at kunne leve op til sine ultraimperialistiske trusler om at føre flere krige samtidig rundt om på kloden.

I de seneste uger har massemediernes fået et nyt problem oven i de øvrige problemer med at agitere for folkelig støtte til den længe forberedte amerikanske krig mod Irak: Korea. Efter at USA's primitive metoder til imperialistisk pression mod den nordlige og suveræne del af landet af flere årsager er slået fejl, er Bush-administrationens terrorkrigs-politik blevet klædt grundigt af.

"Det viser hulheden i præsident Bushs udenrigspolitik. Bush farer frem mod Irak, et land, som han kan klare, og som har olie, men han trækker piben ind over for Nordkorea, der er meget stærkere," sagde en repræsentant for det konkurrerende magtparti, Demokraterne, efter at Bush-staben prøvede at finde en grimasse, der kunne passe, oven på Nordkoreas udtræden af ikke-spredningsaftalen om atomteknologi i denne måned.

Pyongyang bøjer sig ikke for vinden

Efter først at have gennemprøvet en aggressiv kampagne imod Nordkorea med udgangspunkt i landets absurde påståede "trussel mod verdensfreden" og en løgn om, at koreanerne skulle have indrømmet at ønske atomvåben, måtte USA omkring nytår erkende sit nederlag med den taktik. Det nationalistiske styre i Pyongyang holdt i denne

periode ryggen rank og afviste klart pressionskampagnen og krigstruslerne.

Hidtil havde forholdet mellem USA og Nordkorea været formelt reguleret af en aftale af 11. juni 1993. Den blev indgået, efter at daværende amerikanske præsident Clinton først havde forsøgt at vælte Nordkorea med pression og krigstrusler i kølvandet på "murens fald" et par år før, heriblandt med trusler om anvendelse af 'små' taktiske kernevåben (!). Ifølge aftalen skulle Nordkorea lukke nogle atomreaktorer ned, som muligvis kunne fremstille materiale til atombomber, til gengæld for kompenserende amerikanske olieforsyninger og hjælp til bygning af en ny reaktortype.

Som reaktion på USA's brud på 11. juni-aftalen, bl.a. stoppet for de aftalte olieforsyninger til Nordkorea lige op til vintersæsonen, meddelte Nordkorea 10. januar, at landet trak sig ud af ikke-spredningsaftalen om atomteknologi og ikke længere ønskede inspektørerne fra det internationale atomenergiagentur IAEA inden for sine grænser. Dagen efter pointerede koreanerne over for USA, at det desuden er landets eget anliggende, om det ønsker at udvikle denne eller hin teknologi for at sikre energiforsyningen og forsvare moderlandet, og at ingen udefra har ret til blande sig i dette. Man var dog til hver en tid parat til at tale med USA, men så skulle de også tale pænt til koreanerne.

Det var, hvad USA fik ud af sin pression i denne omgang.

Amerikanerne fik i starten af januar travlt med at sadle om til en anden retorik. Præsident Bush begyndte at tale om, at diplomatiet nu er vejen frem i forholdet til koreanerne. Guvernøren for delstaten New Mexico, USA's FN-ambasador i Clinton-tiden Bill Richardson, holdt hastemøder med nordkoreanske udsendinge og meddelte derefter en tilsyneladende overraskende amerikansk kovending: Ifølge Richardson burde USA positivt overveje det forslag om en nordkoreansk-amerikansk ikke-aggressionspagt, som nordkoreanerne i lang tid har plæderet for som fredsskabende foranstaltning. Richardson havde dog intet som helst mandat fra Washington.

13. januar gik den amerikanske viceudenrigsminister James Kelly lige-

frem på banen med et tilbud til Nordkorea om at genoptage olieleverancerne, hvis de lukker deres atomreaktorer ned igen. De amerikanske olieleverancer har imidlertid været kronisk langt bagud i de otte år, der er gået siden 11. juni-aftalen. Den lovede hjælp til mere avancerede letvandsreaktorer er også udeblevet, og fundamentene til disse har i otte år stået og grinnet i den fri luft. Det er derfor ikke vildt overraskende, hvis Pyongyang ikke ser nogen grund til at tage Kellys løfter alvorligt og i stedet satser på at skabe noget energiforsyning til de frysende nordkoreanere i en fart.

En del af forklaringen på de nye diplomatiske salmesange fra USA, der ellers under Bush har udråbt Nordkorea som en del af "Ondskabens Akse", er, at den nordkoreanske vrangvillighed mod at rette numsen ind efter den amerikanske imperialisme kolliderer med planerne om en invasion af Irak. I forhold til USA-imperialismens egen propaganda er dette et problem, fordi det udstiller amerikanernes tørst efter olie og dertil strategisk fodfæste i hele Vest- og Centralasien som eneste reelle bevæggrund til at invadere Irak.

Det Store Olierøveri er totalt afsløret, og USA må derfor sætte en kulisse af handling op i forhold til Korea. Amerikanerne ved, at en invasion af Nordkorea vil være selvmord, så derfor serverer man et skin af diplomatisk aktivitet.

En anden, meget væsentlig og interessant del af forklaringen på amerikanernes akutte anfald af verbal mildhed mod Nordkorea skal søges i USA's vaklende fodfæste på den sydlige del af den Koreanske Halvø. Amerikanerne har okkuperet Sydkorea med tropper og masseødelæggelsesvåben i et halvt århundrede. Fascistiske diktaturer har afløst hinanden med USA's varme billigelse. Der er ingen grund til just nu at give de stadig mere antiimperialistiske sydkoreanere mere ammunition til deres protester mod USA, synes amerikanerne at tænke.

Sydkorea koger

Opinionsinstituttet Gallup, som næppe kan beskyldes for at være nordkoreansk finansieret, foretog i slutningen af det

*Afbrænding af amerikansk flag
i Seoul*

forgangne år en meningsmåling blandt sydkoreanerne om deres holdning til USA; den var negativ for mellem halvdelens og tre fjerdedeles vedkommende - afhængigt af aldersgruppen, med ungdommen som de mest USA-fjendtlige. Et andet amerikansk institut, Pew Research Center, har i Sydkorea undersøgt holdningen til USA's såkaldte krig mod terror og fundet, at 72 pct. er imod terrorkrigen, 24 pct. støtter den. Det tal bekræftes af, at 73 pct. i undersøgelsen mener, at USA ikke tager nogen hensyn til andre landes interesser overhovedet. Flertallet erklærer i gentagne meningsmålinger, at de frygter USA, ikke landsmændene i nord, som de tværtom agter at blive genforenet med - uden USA's indblanding.

Demonstrationer med deltagelse af titusinder og sågar hundredetusinder af sydkoreanere, der protesterer mod USA's militære tilstedeværelse, hører til hverdagen (selvom det naturligvis er de meget mindre og færre proamerikanske demonstrationer, som vi får at se i tv). Bristepunktet er ved at være nået, hvad angår sydkoreanernes tålmodighed med besættelsesmagten, dens krigeriske kurs over for det uafhængige Nordkorea og i almindelighed dikterende politik over for Sydkorea. Især ungdommen er aktivt på gaderne til støtte for Koreas genforening og ret til en uafhængig udvikling og imod den amerikanske imperialisme. Kampen foregår på alle tilgængelige fronter.

Sydkorea fik ved indgangen til det nye år en ny præsident, Roh Mu-Hyun, som i december vandt vælgerens gunst frem for USA's kandidat ved at love til højre og venstre at følge sin forgænger Kim Dae-Jungs såkaldte solskinspolitik over for Nordkorea, dvs. en satsning på reelle diplomatiske gensidige følere bakket op af et begyndende økonomisk samarbejde mellem de to Korea'er. Imidlertid måtte præsident Kim sande, at de nationale ambitioner kun har fået lov til at strække sig så langt, som storebror USA har givet snor til. Efter Bushs tiltræden i Washington har den genforeningsvenlige del af Sydkoreas borgerskab og administration haft endnu sværere ved at gennemføre de ønskede samarbejdsprojekter med Nordkorea.

Præsident Roh sidder kort sagt ved sin tiltræden på låget af en kedel fyldt med folkelig vrede vendt mod USA, en kedel, som er ved at koge. Det har fået ham til at udstede løfter til befolkningen om at arbejde på en langsigtet fjernelse af de titusinder af amerikanske soldater, der er udstationeret i klientstaten. Måske om ti år, piber Roh forsigtigt, for ikke at tirre Bush for meget. Men at den sydkoreanske præsident overhovedet siger den slags, er historisk.

Nordkoreas situation

Set i lyset af det meget negative billede, Nordkoreas nuværende økonomiske situation fremstår som, er det svært at forestille sig, at den suveræne del af Korea indtil omkring 1980 faktisk havde en stærkere økonomi end det af USA-kapital oppumpede Sydkorea. Men det er ikke desto mindre rigtigt, at de seriøse problemer begyndte med Østblokkens kollaps omkring 1990, hvorved de særlige fordelagtige handelsforhold med ét forsvandt, fuldbyrdet med naboen Kinas samtidige fuldstændige overgang til markedsprincipper i handelspolitikken.

I 1995 og '96 oplevede Koreas nordlige del de værste oversvømmelser i et århundrede. I 1997 oplevede Nordkorea en usædvanlig tørke, og senere samme år en kæde af orkaner, tyfoner og digebrud. I 2001 blev Korea ramt af den længste tørke i landets nedskrevne historie. Var det måske Nordkoreas fejl, eller evt. den svinke vestlige industrialismes?

Hvorom alt er, så betød disse naturkatastrofer, at den i forvejen store økonomiske tilbagegang og problemerne med at etablere sig i en ny økonomisk situation blev forstærket ti fold med omfattende raseringer af de beskedne landbrugsarealer samt af infrastrukturen. USA's embargo mod landet forhindrede endvidere lån og indkøb af de for genopbygningen nødvendige remedier. Nordkorea måtte stort set klare sig selv gennem katastroferne, og det har landet gjort.

Ofre har dog ikke kunnet undgås, trods en ligelig fordeling af de alt for sparsomme rationeringer. Det førhen relativt velstående og stolt selvforsynende Nordkorea har måttet meddele omverdenen, at mange af landets borgere er faldet som ofre for hungersnød, og at landet behøver fødevarerhjælp. FN's fødevarerprogram WFP har imidlertid kronisk savnet donationer fra de rige lande - f.eks. USA - til de sultne nordkoreanere, og medarbejdere ved organisationen anklager USA for som et politisk instrument at nedjustere fødevarerhjælpen. WFP's folk meddeler, at de faktisk stoler på Nordkoreas fordeling af nødhjælpen og har et fungerende samarbejde i forbindelse hermed. FN anslår, at godt 13 mio. ud af Nordkoreas 25 mio. store befolkning er fejl- eller underernærede.

Nordkorea har også i det forløbne årti befundet sig i en slem, slem energikrise. Det har igennem disse år ført til en dramatisk afmekanisering af det mekaniserede landbrug og industrien, så det, som kan, nu foregår ved håndkraft eller med husdyr, hvilket filmes af udenlandske tvhold og vises på vore skærme som eksempler på Nordkoreas angivelige udviklingsmæssige tilbagestående.

Fra og med 1995 har Nordkorea fulgt en doktrin, som hedder "Hæren Først". Og det er, hvad doktrinen indebærer: Hærens størrelse (1,2 mio.) og beredskab prioriteres højt, og det er ofte soldater, som ses i det nordkoreaniske landskab i forbindelse med nyttigt, men hårdt og disciplinkrævende ikke-militært arbejde. Doktrinen forklares med den åbenlyse trussel fra USA-imperialismen syd for demarkationslinjen og må siges at være blevet forsvaret med det bedst tænkelige advokatur i form af Bush-dynastiets aktuelle opførsel på verdensscenen. Det nordkorean-

*Ikke flere forbrydelser
fra US soldater i Korea!*

ske militærbudget tårner sig op på 14,5 pct. af det samlede statsbudget.

USA's meritter ift. den Koreanske Halvø kan give en forståelse for så vel Nordkoreas høje militærbudget som den ophobede folkelige vrede vendt mod USA i Sydkorea.

Den amerikanske besættelse af den sydlige del af Korea efter Japans kapitulation i 2. verdenskrig fortsattes i 1950 i en angrebskrig vendt mod Nordkorea med det formål at indordne hele Korea under den amerikanske imperialism. Nordkoreanere fik heldigvis banket amerikanerne på plads, med hjælp fra Maos nationaldemokratiske Kina og fra den sydkoreanske befolkning, og forhindret deres forehavende i en grad, så i det mindste en væsentlig del af nationen i den forløbne periode siden våbenhvilen i 1953 har bevaret sin suverænit. I Sydkorea har USA bl.a. udbredt *the american way of life* ved at give arbejde til de p.t. 18.000 unge kvinder fra fattige familier, der ifølge hærens egne oplysninger er officielt registrerede som prostituerede til specielt at servicere de udstationerede amerikanske tropper.

USA's nykolonialistiske krigseven-tyr i Korea kostede op mod fire millioner mennesker livet, et halvt hundrede tusinde amerikanere, resten koreanere og kinesere. Billederne fra det krigshærgede Nordkorea i 1953 er en bogstavelig illustration af de amerikanske imperialist-høges udtryk om, at et genstridigt land kan blive "*flattened*", lagt flad af USA's krigsmaskiner.

Ganske som Vietnam

På det seneste har de nordkoreanske kommunikører anvendt sig af en sprog-

brug, der klinger mere rød, end det ellers har været tilfældet det seneste årti. Nu er Pyongyang igen begyndt at understrege bekendelsen til socialismen, og agitationen imod USA minder igen meget om venstrefløjens begrebsverden.

Det kan måske umiddelbart irritere verdenskommunismen, at dette forlorent socialistiske land gør sit til at forvirre opinionen ved i ord at prøve at leve op til den borgerlige propagandas udpegning af Nordkorea som den skinbarlige "stalinisme".

Der er imidlertid en anden og mere positiv vinkel: Pyongyang signalerer med sit ordvalg, at man står fast på principper, der konfronterer hårdt mod imperialismens dagsorden. Sprogbru- gen herfra kan tyde på, at nordkoreanerne vurderer, at bunden er passeret i den globale antiimperialistiske kamp, og at der nu igen åbner sig muligheder for at appellere til solidaritet både fra folkemasserne i den imperialistiske verden og i ulandene samt fra nye lande på scenen, som frigør sig fra imperialismens greb. Man er stadigvæk på det rigtige hold. Især situationen på den anden side af Stillehavet i Latinamerika må ses som et lovende perspektiv for Nordkoreas muligheder for at skabe fremtidige alliancer og komme på fode igen – og dermed for et fremtidigt genforenet Koreas muligheder for at stå på antiimperialistiske positioner.

På længere sigt er det den potente kinesiske imperialisme, der truer uafhængighedskursen. Pyongyang lader til at have forstået dette *off the record*, selvom man lader sig inspirere af den kinesiske kapitalismes eksperimenter og påkalder sig den gamle broderalliance. I alt fald har nordkoreanerne sørget for også at knytte bånd til Putins Rusland for at danne en modvægt og spille på disse stormagters gensidige modsætninger.

Det skal slås fast, at Nordkorea ikke ud fra en videnskabelig, kommunistisk synsvinkel kan kaldes for et socialistisk land. Styret har ophav i en antikolonialistisk og nationalistisk kamp for selvstændighed, som sejrede ved japanernes kapitulation. Som følge af de konkrete styrkeforhold i befrielsesbevægelsen,

der havde et erklæret kommunistisk partis dominans, samt alliancen med den socialistiske Sovjetunion og Maos erklæret socialistiske Kina antog Nordkorea mange socialistiske ideer - i særdeleshed selve ideen om retfærdig fordeling af velstanden - og landet fik efterhånden en speciel udformning, som naturligvis ikke kan forstås uden denne baggrundshistorie. Ikke desto mindre er det ikke Nordkoreas arbejderklasse, der er den ledende samfundsklasse, men det gamle og nye nationalistiske borgerskab, som befinder sig på en naturlig god talefod med klassefællerne i syd. Landet styres af den koreanske nationalistiske ideologi kaldet Juche-ideen, og det er denne uvidenskabelige, men historisk relativt hensigtsmæssige ideologi, indbyggerne indoktrineres. Marxismen-leninismen holdes ukendt for de brede masser af nordkoreanere.

Sammenfattende må man definere Kim Jong-Ils styre i Pyongyang som simpelthen hele den koreanske nations legitime repræsentant i verdenssamfundet. Det uafhængige, suveræne Korea. Solidariteten fra verden til det koreanske folk må bygge på den kendsgerning, at Nordkorea er den part, der forsvaret nationens suverænit.

Situationen på den Koreanske Halvø i dag svarer historisk præcis til situationen i Vietnam for nogle årtier siden. Ganske som den progressive, folkelige verdensoffentlighed rykkede på gaden til støtte for Nordvietnams kamp mod amerikansk aggression, er det den selv samme offentligheds opgave i dag at støtte Nordkorea. Der findes ingen begrundelser for at skelne principielt mellem disse kampe.

Støtter man nationernes, landenes ret til en selvstændig udvikling fri for imperialistisk overherredømme og undertrykkelse, skal man støtte Nordkoreas og det sydkoreanske folks antiimperialistiske kamp i dag. Især venstrefløjen – og endnu mere især den unge, oprørske og radikale venstrefløj - bør kende sin besørgelsestid, høre op med at være et ekko af den fantasifulde imperialistiske hetzpropaganda mod Nordkorea og i stedet mobilisere indsatsen for Koreas uafhængighed: Fuld opbakning til Pyongyang! Fuld støtte til den antiimperialistiske folkebevægelse i Sydkorea!

Gør noget imod krig nu!

Af George Monbiot

Engelske togførere har nægtet at køre ammunitionstog. Aktivister har invaderet militære kommandocentrer. Antikrigsbevægelsen må udvide sine aktionsmetoder, siger Monbiot.

Det er ikke så tit, at folk på de britiske øer har en mulighed for at ændre verdensbegivenhedernes gang. Bush ved, at amerikanernes accept af hans krig er delvis afhængig af dens troværdighed oversøisk: Meningsmålinger har vist, at mange af dem, der ville støtte et internationalt angreb, ville trække den støtte tilbage, hvis de fik opfattelsen af, at USA handlede alene. Et internationalt angreb betyder i dette tilfælde et angreb støttet af Storbritannien. Hvis Blair trak sig ud, kunne Bush blive tvunget til at tænke en gang til. Blair vil kun trække sig ud, hvis han kommer til den opfattelse, at de politiske omkostninger ved at holde sig til Bush er større end omkostningerne ved at forlade ham. Bushs krig afhænger med andre ord af vores ligestyrelighed. Som Gramsci bemærkede: *"Hvad der kommer til at ske, finder ikke så meget sted, fordi nogle få mennesker ønsker, at det skal ske, som fordi borgermassen afstår fra sit ansvar og lader tingene ske."*

Der er mange grunde til, at de fleste englændere ikke synes at være parat til at handle. Ny militær teknologi har fjernet behovet for værnepligt, så ellers uengagerede unge mænd, som kunne have været kernen i en modstandsbevægelse, overlades til at sprænge fantasifjender i luften på deres Gameboys. Økonomien er stadig i vækst, så den underliggende vrede imod regeringen er dæmpet; alligevel oplever vi vore job og fremtidsudsigter som usikre, så vi er uvillige til at udsætte os for problemer.

Det ser også ud til, at mange mennesker, som kunne have været i tvivl om denne krig, simpelthen ikke kan tro, at det sker. (...)

Disse faktorer kan forklare vores

valenhed. Det undskylder den ikke. Det er sandt, at vore chancer for at standse denne krig er ringe: Begge mænd forekommer besluttet på at gå videre, med eller uden bevis eller grund. Men at forestille sig, at protest er nyttesløs, hvis den ikke fører til et øjeblikkeligt ophør, er at fejlopfatte dens formål og magt. Selv hvis vi ikke kan standse angrebet på Irak, må vi sikre, at det bliver så politisk dyrt, at der aldrig vil blive et nyt tilsvarende angreb. Og det betyder, at de sædvanlige demonstrationer ikke længere vil slå til.

Der har hidtil været mange velorganiserede og beslutsomme protester, og adskilligt flere er planlagt for de næste seks måneder. Den 8. januar vil demonstranter forsøge at blokere hærens *joint headquarters* i Northwood i det nordlige London. Tre dage senere vil der være en masse-lobby i parlamentet. Kl. 6 om morgenen på den dag, krigen bliver annonceret, vil demonstranter samles i næsten alle bycentre i England. Den 15 februar vil der være en massedemonstration i London. Disse aktioner er afgørende vigtige, da de vil demonstrere omfanget af folkelig opposition. Men de vil næppe i sig selv fremprovokere en af Blairs berømte svedeture. Vi er nødt til at få temperaturen til at stige.

Kampagnen for atomnedrustning har allerede forsøgt en dristig og hidtil uprøvet forholdsregel ved at forsøge at overtale domstolene til at afgøre, at et angreb på Irak uden en ny FN-resoluition ville være ulovlig. Men den 17. december besluttede dommerne, at de ikke har magt til at fortolke den eksisterende resolution. Det ser ud til, at vi nu har få andre muligheder end at iværksætte en massiv, men ikkevoldeelig forstyrrelseskampagne.

CND og Stop The War-koalitionen har foreslået en times stilstand på dagen efter, at krigen begynder. Mange aktivister taler nu om at bygge på dette og forsøger at fremprovokere bredere strejkeaktioner - endog en generalstrejke.

Dette er naturligvis vanskeligt og farligt. (...) Hvis vi opfordrer til strejke, og næsten alle går i arbejde, vil Blair opfatte dette som et tegn på, at

han kan gøre, hvad han vil.

Men dette er den skala, som vi bør tænke i. Hvis vi ikke kan mobilisere arbejderne, er der stadig masser af midler til at gøre indtryk på politikernes overvejelser. Vi kunne f.eks. overveje at blokere de veje, ad hvilke Blair og hans vigtigste ministre er nødt til at køre for at nå frem til deres møder, forstyrre deres taler og blokere de vigtigste offentlige bygninger. Hundreder af os vil sandsynligvis blive arresteret, men det tjener, som Vietnam-demonstranterne erkendte, kun til at skabe offentlig interesse. Ikkevold er imidlertid afgørende. (...)

Men fredeligt vil målrettede og udbredte forstyrrende aktioner, selv om det irriterer andre medlemmer af offentligheden, tvinge problemet frem i forgrunden af folks bevidsthed og sikre, at ingen kan overveje krig uden også at overveje modstand mod krigen. Vi må forpligte folk til at indse, at noget uhørt i de seneste tider er ved at finde sted, at Bush, hjulpet af Blairs moralske slipstrømspolitik, forsøger at samle til krig i en stort set fredelig verden. Vi vil mislykkes, medmindre vi iværksætter et politisk drama på niveau med omfanget af truslen

Alt dette vil naturligvis være dyrt. Men der kommer et tidspunkt, hvor politisk engagement er meningsløst, medmindre man er forberedt på at handle. Ifølge den seneste meningsmåling ønsker omkring 42% af den britiske befolkning - over for 38%, som støtter den - at stoppe denne krig. Men hvis vores aktion begrænses til at ryste på hovederne ved vore tv-apparater, så kunne Blair lige så godt have et universelt mandat. Er I der derude? Eller venter I på, at der er nogle andre, der handler på jeres vegne?

George Monbiot er forfatter og kampagnedeltager for miljø og menneskerettigheder.

Overs. Hans Pendrup for Stop Terrorkrigen. Lettere forkortet af KP.

Medierne og krigen

Af Klaus Riis

Den militære oprustning til en kriminel aggressionskrig mod Irak ledsages af en orkestreret mediekampagne.

Modstanden mod Irak-krigen er massiv allerede, før den er i gang. Derfor får krigsmagerne i Washigton, London og Tel Aviv hjælp hos vennerne. Et blik på den seneste tids lederartikler i den danske lakajpresse:

Jyllandsposten:

Året, der kommer, vil efter al sandsynlighed bringe en ny krig mod Irak og Saddam Husseins onde regime. Krig må aldrig være et mål i sig selv. Krig er grusom og på alle måder civilisationens sidste udvej. Men i tilfældet Irak er der ingen vej udenom.

'Vestens ansvar'

Jyllandsposten 03.01.03

Politiken:

Diktatoren finder det sikkert interessant eller rimeligt at byde våbeninspektørerne, FN og USA trods. Men som altid spiller Saddam Hussein med sin befolknings liv og velfærd som indsats. Allerede derfor er Saddam Husseins

vilje til at risikere en krig - som Irak var bedst foruden - ganske forargeligt.

'Saddams valg' Politiken 22.12.02

Information:

De mennesker, der fortsat kan få sig selv til at mene, at de kommunistiske og socialistiske diktaturer opførte sig i samklang med deres egne borgeres interesser, synes i virkeligheden ude af stand til at skille godt fra ondt. (...)

Set i det lange historiske lys kæmper USA i reglen de godes kamp - for frihed, for fred, for demokrati, for det enkelte menneske. Kommunismen er udelukkende den levendegjorte ondskab - for tvang, for krig, for diktatur, mod den enkelte medborger. (...)

Amerika bør være Europas og Danmarks ven - fordi vi fælles bør kæmpe for det gode mod det onde. Ellers får vi en ny bølge af anti-amerikanisme, som lynhurtigt vil blive samlet op af de mennesker, der aldrig synes at kunne forstå, at det amerikanske folks frihedstrang

også bør være vores - uanset hvem der lige nu sidder i Det Hvide Hus.

'Kommunistisk ondskab'

Information 28.12.02

Politiken igen:

Verden bliver i disse dage mindet om, hvor vanskeligt det er at håndtere efterladenskaberne fra et af det 20. århundredes uafsluttede opgør. Den kommunistiske ledelse i Nordkorea, et på alle områder illegitimt regime, holder ikke bare sin egen sultende og frysende befolkning i et jerngreb. Den truer sin demokratiske sydkoreanske rival med ødelæggelse og dermed med at destabilisere hele Nordøstasien.

'Nordkorea må holdes i ro'

Politiken 2.01.03

Berlingske Tidende:

USA har under Bush-administrationen desværre gjort sig fri af eller nægtet at underskrive en række globale aftaler. Det har skabt tvivl om USA's reelle vilje til at underkaste sig en global retsorden, selv om USA omvendt stadig er den eneste nation, der for alvor er i stand til at gøre op med denne verdens største forbrydere - f.eks. Saddam Hussein.

'Møllers vision'

Berlingske Tidende 3.01.02

1. Medie-Trash

Imperialismens lederskribenter i de danske medier har et fælles problem: Den amerikanske imperialisme viser under Bush sit utilslørede forbryderfjæs, og hadet til den i alle dele af verden er vokset hastigt. Sympatibølgen efter 11.09.2001 er forsvundet med krigen mod terror og det vestlige barbari i Afghanistan, og et flertal i alle de europæiske landes befolkninger vender sig mod Bushs nyeste olieeventyr. De snor sig alle, mere eller mindre ålelegant, for at bortforklare USA's åbenlyse stormagtsarrogance og eklatante tilsidesættelse af internationale aftaler og international lov.

En klon på Information

Informations lederskribent David Trash

genoptager Ronald Reagans fundamentalistiske sang om kommunismen som 'ondskabens imperium' og anfører som sit sandhedsvidne en løgneprofessor fra Odense og dennes seneste koldkrigsofus. Trash - eller Trads, som han også kalder sig - bestod sin journalistiske svendeproe som Jyllands Postens Moskva-korrespondent og som Christiansborg-redaktør og gjorde sig dermed fortjent til redaktørstolen på Danmarks 'kritiske' og 'uafhængige' avis.

Som Jyllands Posten har den rettroende Trash én gang for alle taget parti for og patent på 'det gode' - dvs. USA uanset hvad. Begges problem er, at det ikke er rød propaganda, men USA's egen retorik og især dets handlinger, der skaber en global 'bølge af antiamerikanisme'.

'De, der ikke er med os, er mod os,' sagde Reagan, det godes repræsentant i den evige krig mod ateistisk og afvigende religiøs ondskab. Trash er som Reagan og Bush i stand til at skelne mellem godt og ondt - i modsætning til f.eks. 'mænd og kvinder, som deltog aktivt i 60'ernes Vietnam-modstand, 70'ernes ligestillingskamp og 80'ernes atomprotester' (som specielt angribes i lederen om 'Kommunistisk ondskab') og dem, der nu til dags er imod krig og imperialistisk globalisering og kapitalens EU.

Bush, Reagan og Bent Jensen: Trash. Historieforståelse på Bibelbælte-niveau: USA fører 'i reglen' de godes krig mod det 'levendegjorte onde': Hurra for Korea-krig, Vietnamkrig, kold krig og varm krig, i fortid,

Medierne og krigen

nutid og fremtid. Hurra for det 'frihedselkende' USA - og hip-hip hurra for EU og alliancen mellem de gode og de næsten lige så gode - mod en ond verden, der elsker slaveri ...

Trash er en klon!

Politikens lederskribent (hvem det nu er) søsætter en skrøne om, at det amerikanske besatte Sydkorea er et demokrati, mens Nordkorea - der har forhindret en total amerikansk besættelse af den koreanske halvø og en amerikansk totalinddæmning af den kinesiske folkerepublik - er et 'illegitimt regime'. Ifølge Politiken og Information var Korea-krigen med dens 4 millioner ofre for amerikansk aggression og krigsforbrydelser en 'legitim' krig. Det var jo mod 'illegitime' kommunister, der efter at have befriet Korea fra japansk fascistisk besættelse ikke kunne bringes til at fatte USA's frihedselkende værdier og se uegennyttens i en ny besættelse, svøbt i stars & stripes ...

Samme vismand på Politiken kan også fastslå, at Saddam selv er ude om det, hvis amerikanerne vil snuppe den irakiske olie. Nøgen aggression er nemlig også legitim, hvis den rammer 'diktatorer', som USA ikke kan lide. "*Krig er grusom og på alle måder civilisationens sidste udvej. Men i tilfældet Irak er der ingen vej uden om,*" som Jyllands Posten siger.

At Jylland Posten var klonet, vidste alle. Politiken og Information er det også ...

Appel til illusionerne

USA ter sig for åbenlyst som det, den er - en aggressiv supermagt og den globale terrors nr. 1 - til at de danske medier kan undlade at løfte pegefingeren. De mener, at USA i visse tilfælde burde opføre sig lidt bedre. Selv de gode kan begå fejl. USA bør f.eks. overholde internationale aftaler eller international lov, mener USA's venner på de danske aviser. F.eks. anerkende den internationale straffedomstol. F.eks. sikre sig et 'FN-mandat' til krig, som ville give røveren et figenblad.

Det er trængselstider for de proamerikanske klakører. Derfor genlyder lederne af stadig mere desperate appeller til USA om at sløre røverpolitikken lidt bedre, og koordinere lidt mere med resten af den civiliserede verden - dvs.

EU.

Det er ikke bare medierne, men også de danske krigspolitikere, der har deres hyr med supermagten USA. Det har fået den danske udenrigsminister Per Stig Møller til at udarbejde intet mindre end et udkast til en ny dansk udenrigspolitik.

"Det er en forjættende vision, Danmarks udenrigsminister Per Stig Møller præsenterer i avisen i dag," skriver Berlingske Tidende i sin leder den 3.01. *"Med samlingen af Europa er arrener helet efter Den Kolde Krig, og nu gælder det et endnu større mål: at få alle verdens lande til at underkaste sig en international retsorden, som skal skabe en fredelig verden, hvor konflikter og tvister afgøres af globale institutioner - og krig dermed undgås."*

Møllers projekt går ud på at skitsere en verden, bygget på et internationalt retssystem, med bindende aftaler, som overholdes af alle. Også af USA. Da det er netop det, verden og danskerne siden 1989-91 har fået at vide endelig var blevet sikret med USAs 'ny verdensorden', er det et forhånds-dødsdømt forsøg på at appellere til genbrug af illusioner, der allerede er bristet. Møllers 'vision om en bedre verden' kræver først og fremmest USA's støtte - men Bush og Co. ved bedre end at lytte til venneråd.

Den Berlingske regeringsavis undlader ikke følgende bemærkning: *"Den tvivl, man kan have om visionen, er imidlertid, om den er så smuk, at den nærmer sig en utopi."*

Møller mener, at danskerne har brug for en smuk utopi, som kan kaldes dansk politik og give regeringen en position, som tilsyneladende er for fred og internationalt samarbejde i en verden, hvis stærkeste magt optræder som vor sydlige nabo i slutningen af 30'erne. Der er brug for et figenblad til at skjule det faktum, at Møller og Fogh-regeringen allerede har lovet USA aktiv bistand til Irak-krigen, har arbejdet for den som EU-formand - og i øvrigt vil påtvinge både Grønland og Danmark det ny amerikanske stjernekrigsprojekt.

Ifølge Berlingske Tidende advarer han 'modigt' USA om i det mindste at sikre sig et FN-mandat til den ulovlige krig, hvis politiske konsekvenser han (med rette) frygter, uanset om USA vinder en let sejr over Saddam ...

Om få uger vil loyaliteten med verdensterrorist nr. 1 tage magten fra

'kritikken', og krigspolitikere og krigspresse vil falde på knæ foran det amerikanske flag og forenes i fast opbakning til krigen - og i håbet om, at den får en hurtig afslutning. For det vil hele krigsmagerfronten have brug for.

Krigens stempler

Modstandere af imperialismens barbari kan til gengæld håbe på, at USA vil have samme krigslykke denne gang som i halvdelen af Korea og hele Vietnam. Uden at de skal have de fjerneste illusioner om Saddam-regimets militære eller moralske robusthed. USA, UK, Israel og hele horden af imperialister, af gamle og nye kolonimagter, fører krig mod mere end Saddam og mod mere end Irak: De fører krig mod alle de arabiske folk, mod arbejderne og folkene overalt i verden - for 'retten' til at røve deres ressourcer og 'retten' til at berøve dem en fremtid.

Af den grund vil modstanden mod imperialismens krigsprojekter aldrig stoppe. Og af den grund lærer den

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

fremvoksende antikrigsbevægelse også hurtigt, at de hverken stoppes af bønner til fornuften, appeller til magten eller illusioner om fredelige reformer. De kan kun stoppes af en verdensomspændende kampfront mod imperialismen, som vokser sig endnu langt stærkere end i dag. Kun af en langvarig revolutionær kamp - ført med revolutionære midler og med revolutionær klogskab, tilpasset de konkrete omstændigheder. Fundamentalistisk terror er i den sammenhæng i bogstavelig forstand en dødelig afledning.

Den organiserede massekamp på verdensplan mod imperialismen - for at slå den tilbage og knuse den: det er ubetinget nødvendigt for at bekæmpe krigen og krigsmagerne - og det eneste, USA og dets lakajer frygter.

Nogle af borgerpressens fy-stempler har et ret begrænset sigte, når de søger at skræmme og splitte modstanden mod krig og imperialismen, men hives forudsigeligt frem i forventning om virkning på folk, der endnu ikke er blevet immuniserede over for krigslyrikkens relativt få strenge. Når modstanden mod USA's globale barbari stemples som 'antiamerikansk' er det lige så primitiv

en fidus, som når modstanden mod Israels zionistiske barbari mod det palæstinensiske folk kaldes 'antisemitisme'. Det begynder at prelle af på flere og flere.

At kamp mod USA's krigsterror eller Israels systematiske statsterror er lig med 'støtte til terrorisme', tror stadig færre på. Og at folk i stadig mindre udstrækning har illusioner om det amerikanske fupdemokrati, som ikke er andet end et rigmandsdiktatur ligesom de øvrige 'borgerlige demokratier', gør dem ikke til støtter af diktatorer eller diktaturer. *Støtte til Irak og det irakiske folk imod amerikansk og imperialistisk aggression er ikke støtte til et diktatur; men støtte til det irakiske folks demokratiske ret til selvbestemmelse, til uafhængighed, til råderetten over egne*

ressourcer. Støtte til Korea i nord mod amerikansk aggression og i syd mod amerikansk besættelse er støtte til hele det koreanske folk og dets ret til at forme sin egen skæbne, herunder genforening - og det er den eneste mulige demokratiske position.

Stemplerne er løgn og propaganda - og til at gennemskue.

Det mest afslørende for imperialisterne og deres lakajers bekymring for den hastigt voksende krigsmodstand er at de nu i stor skala er gået over til at bedrive kommunisthætz. 10 år efter, at samme propagandapresse for evigt havde begravet 'kommunismen', går den igen agurk om 'kommunistisk ondskab'. Hvorfor? Fordi kommunismen og kommunisterne angiver den eneste realistiske vej til en bedre fremtid for menneskeheden, det eneste alternativ til det globale imperialistiske barbari. Det er afgørende for at svække krigsmodstanden, at kommunisternes indflydelse i den begrænses, og at den gøres perspektivløs og ineffektiv. Den må ikke lære, at for at stoppe ikke bare den konkrete krig mod Irak, men stoppe USA og det imperialistiske systems permanente krige, skal verden laves om og dens magthavere styrtes.

2. Mere trash fra Trads

Indlæg til Information – Afvist af debatredaktionen

Det er tyndskid, der kommer fra David Trads i 'Den onde kommunisme' (6.1). Pinligt tyndt. At en kommunist i en koncentrationslejr mente, at kz-lejre og fængsler skulle bruges til indespærring af nazistiske krigsforbrydere og at klassekampen ikke var slut med nazismens fald, anføres som skinbarligt bevis på selve 'kommunismens ondskab'.

Naturligvis og med god grund blev nazistiske krigsforbrydere og kriminelle sat i fængsel eller lejr. Det skete såmænd også i Danmark. F.eks. i Hørserød. Det kaldtes retsopgøret.

Trads' næste sørgelige kneb er at trække propagandamakværket 'Kommunismens sortbog' frem. Han placerer sig her på linje med hovedrepræsentanten for det italienske rigmandsdiktatur, Berlusconi, som straks efter dens udgivelse på fransk fik den oversat og udgivet på et af sine forlag - og distribueret

gratis i tusindvis af eksemplarer til gamle og nye fascister.

"Den sovjetkommunisme, der blev udtænkt af Vladimir Lenin og Josef Stalin, spredte dets fangarme til det meste af kloden - og spredte alle steder rædsler af et omfang, der i både brutalitet og omfang matchede Hitlers nazisme," meddeler Trads - uden at det bliver rigtigere af at være et ekko.

Kun pladsmangel (ca. 900 sider) forhindrer mig i at imødegå denne sorte bibel, som har erstattet den gamle som den krigeriske fundamentalistiske anti-kommunismes yndlingslektur. I stedet skal her opregnes nogle få forbrydelser mod menneskeheden, som 'den onde kommunisme' IKKE har begået - som hjælp til Trads' almindelige historieoplysning:

'Kommunismen' udløste ikke første verdenskrig, men bidrog til at afslutte den og fik fjernet det barbariske tsarstyre.

'Kommunismen' skabte ikke fascismen, men bekæmpede den fra start til

slut - i Tyskland, Spanien, Italien, Danmark, hvor som helst.

'Kommunismen' udløste ikke anden verdenskrig, overfaldt ikke hverken Danmark eller Sovjetunionen, men var hovedkraften i at stoppe Hitlers barbari.

'Kommunismen' hverken holdt slaver, livegne eller likviderede den oprindelige befolkning (som i USA).

Kommunismen' kastede ikke atom-bomber over forsvarsløse byer.

Det var ikke 'kommunismen', som i efterkrigstiden spredte sine fangarme over kloden, men det amerikanske rovdyr. Det bombarderede og massakrerede civile i Kina (1945-46 og 50-53), Korea (1950-53), Guatemala (1954), Indonesien (1958), Cuba (1959-60), Guatemala (1960 og 1967-69), Congo (1964), Peru (1965), Laos (1964-73), Vietnam (1961-73), Cambodia (1969-70), Grenada (1983), Libanon (1984), Libyen (1986), El Salvador (1980'erne), Nicaragua (1980'erne), Panama (1989) Irak (1991-2003), Sudan (1998), Jugoslavien 1999, Afghanistan (1998 og 2001-03).

Denne liste har kun medtaget luftbombardementer med civile ofre, ikke interventioner og kup, som ville gøre den næsten uoverskuelig. Ifølge den norske fredsforsker Johan Galtung har USA siden 2. verdenskrig gennemført 67 storstilede militære interventioner. Alle sammen ifølge Trads i 'det godes' tjeneste.

En stor del af verden ser det som supermagtsterror, imperialismen og forbrydelse. Trads kalder dette for 'anti-amerikanisme'. Men det er simpel respekt for *fakta*.

Hans kristent-fundamentalistiske opfattelse af 'godt' og 'ondt' giver sig endnu flere bizarre udslag end hvidvaskning af supermagten USA og heftig propaganda for alliancen mellem USA og den håbefulde supermagt EU. Nemlig generel syndsforladelse for nazister og fascister. Kun 'onde hjerter' kunne hade slagteren og fascisten Pinochet i Chile, som kom til magten i et amerikansk-støttet kup mod en demokratisk valgt præsident, har han forklaret. Hans farveblinde 'moralske' univers har (sagt med næsten kristelig imødekommenhed) bragt ham i stædig konflikt med den virkelige verden og dens sørgelige kendsgerninger ...

Men nazister og fascister bekæmpede som bekendt 'den onde kommunisme'. Det var Jyllands Postens opfattelse

i 30'erne - og åbenbart Trads' i dag.

Hjerterørende 'beviser' på 'kommunismens ondskab' er hans opgørelse over personlige oplevelser, de fleste fra rollen som Jyllands Postens udsendte, især samtaler med dissidenter under regimer, USA ikke kan lide. Også i dag fodres vi af Jyllands Posten og andre kloner dagligt med tilsvarende lidelsehistorier fra f.eks. Venezuela, hvor USA er ved at fjerne den demokratisk valgte præsident efter Chile-metoden. Eller fra Nordkorea. Eller fra den irakiske eksilopposition, der støttes og finansieres af USA, som forbereder en ny kriminel aggressionskrig. Ikke for at fremme det gode i verden, men for at røve den irakiske olie.

Trads' gode hjerte og evne til medfølelse med historiens ofre skal ikke betvivles. Den er imidlertid ufattelig ensidig. Han afslører, at han som udsendt aldrig har talt med ofre for

amerikansk-støttede kup og kontra-revolutioner - måske for ikke at risikere at komme i berøring med repræsentanter for det onde.

Min erfaring er, at de fleste af dissidentlidelsehistorierne er løgn, købt og betalt propaganda. Som historien om de myrdede kuvøsebørn i Kuwait, der skulle legitimere den første Golf-krig: Menneskeomkostningerne indtil i dag halvanden million irakere, halvdelen børn. Mange flere er på vej.

Han afslører også at hans personlige omgangskreds er mindst lige så sørgeligt begrænset som hans faglige: Trads har aldrig truffet nogen, der har ønsket at flytte til et 'socialistisk land'. Trumfen - Det Store Bevis - smides på bordet: Triumferende spørger han, om nogen gør det?

I min omgangskreds er der både nogle, der har ønsket at flytte til et socialistisk land, og nogle der har gjort det. Og endnu flere, der mest af alt ønsker at leve i et socialistisk Danmark.

Hvad det beviser? Kun at frøen i den fundamentalistiske brønd aldrig ser himlen ...

Hvis Information vil stille en dobbeltkronik til min rådighed, skal jeg gerne bidrage til Trads' videre virkelighedskendskab ved at forklare, hvorfor Lenin og Stalin var guttermænd - og hvorfor også Bush er *white trash*.

3. Uskyld uden handicap

Den mest troskyldige af alle filmhistoriens klovner var Harpo Marx - den stumme, viltteret hørløkkede, anarkistiske harpebror på evig damejagt. Ren uskyld, uden handicap.

Det er ødelagt for altid. Avisen The Sunday Times' Hollywood-korrespondent John Harlow kunne den 23. december berette, at Harpo var agent for den amerikanske stat, rekrutteret af FBI, tilmed af kommunistdræberen J. Edgar Hoover himself. Hoover var yderst tilfreds med sin uskyldige klovner, som også spionerede mod det socialistiske Sovjet. På baggrund af dokumenter, som 'snart vil blive offentliggjort', skriver Harlow:

"Den 165 cm høje komiker blev indført i spionagens dunkle korridorer i vinteren 1933, da brødrene midlertidigt - efter den kommercielle fiasko for deres slapstick-komedie Duck Soup - gik hver

deres vej. Josef Stalin, som var en fan, gav Harpo tilladelse til en 6 ugers turné til Sovjetunionen. Som den glimrende harpenist og mimiker, han var, optrådte han med komikere over hele landet.

Efter turnéens afslutning fortalte Harpo sin familie, at han af den amerikanske ambassadør i Moskva var blevet bedt om at tage noget 'diplomati-post' med hjem, som han blev instrueret om at skjule i sokkerne. Karakteren af disse dokumenter er fortsat hemmeligstempelt'.

Chefredaktør David Trads skrev endnu en kronik til avisen Information. Den kom til at hedde 'Det gode Amerika'.

En anden chefredaktør, tdl. konservativ partiboss og dansk krigsminister, der nu jagter oplagstal på Ekstra Bladet, skrev i sin leder:

"Kære læsere: I løbet af få uger er Danmark formentlig i krig. Hvorfor er det så lige præcis Irak, der skal føres krig mod nu? Hvad er det, der motiverer præsident George W. Bush her og nu? Svaret er meget enkelt: Krigen handler ikke kun om biologiske og kemiske våben. Den handler også om olie. Om Bushs genvalg. Om den amerikanske økonomi og om de milliardinteresser, som både USA og de andre lande i FN's sikkerhedsråd selv har på spil."

Ekstra Bladet vil ikke have krig mod Irak. Det skal være mod Nordkorea: Kim Jong-Il er 'VERDENS VÆRSTE SLYNGEL', hedder det i bladet 12.1: - Kim Jong il, Saddams overmand med atomvåben, verdens næststørste hær og en undertrykt og udhungret befolkning. Oplagt for krig!

Råd til krig - ikke uddannelse

Jeg synes, det er helt vildt at se regeringens dobbeltmoral og løgne. Gang på gang får vi som elever og studerende at vide, at der ikke er råd til større klasselokaler, uddannelse uden brugerbetaling og flere praktikpladser. Det kan man ikke gøre noget ved, fordi kassen er tom - og hvis der skal mere til uddannelse, så går det ud over de ældre eller sygehusene.

Men når George Bush kommer og beder om Danmarks støtte til at genombombes Irak, så siger Anders Fogh "No problem" og udskriver en check på 200 millioner uden at blinke med øjnene - og uden at tage det mindste hensyn til, at flertallet af befolkningen er imod en krig mod Irak.

På Århus Universitet har vi startet initiativet "Århus Uni Mod krig", og vi opfordrer alle studerende til at gøre det samme på deres uddannelsessteder. Vi håber at se rigtig mange studerende til demonstrationen "Ingen Krig Mod Irak" den 15. februar i København.

**PENGE TIL UDDANNELSE -
IKKE TIL BOMBER!!!**

Rikke Holm, Århus

Introduktion til aktuelle kommunistiske synspunkter

Debatmøderække om spørgsmål der optager os og mange andre mennesker verden over:

Hvordan stopper man USA's gale mand? Er kommunismen kun et spøgelse? Kan du undgå den økonomiske krise? Hvem forsvarer demokratiet?

Første møde er
tirsdag d. 28/1 kl. 19.30 i
Oktober Bogsalg
Gl. munkegade 88, 8000 Århus
tlf: 86 18 40 06

Oplægsholder bl.a. Kaj Rudi og
Franz Krejbjerg
Arrangør: APK Århus

Ny rapport: Politi brød alle aftaler med danske organisationer

Initiativet for et andet Europa udgiver rapport om demonstration under EU-topmødet, der viser, at maskerede betjente brød alle aftaler mellem politi og demonstranter.

Maskerede, civilklædte betjente var ansvarlige for et brud på alle aftaler mellem politi og demonstranter under den største demonstration under EU-topmødet. Det er hovedkonklusionen i en rapport om Initiativet for et andet Europas demonstration lørdag den 14. december, som demonstrationsledelsen offentliggør i dag.

Rapporten gennemgår over seks sider demonstrationens forløb fra start til slut og beskriver, hvordan politiet gjorde demonstrationen til en meget svær proces for demonstrationsledelsen.

Knud H. Nielsen, medlem af demonstrationsledelsen for den internationale demonstration 14.12, udtaler:

- Efter et års forberedelser og efter grundig dialog med politiet var det rystende at opleve, at alle de tilkendegi-

velser, politiet var kommet med, ikke var meget værd, da det gjaldt. I vores øjne har politiet fået et troværdighedsproblem. Så af hensyn til fremtidige demonstrationer er det meget vigtigt for os at komme til bunds i, hvad der gik galt.

- Med de erfaringer, vi nu har med civilklædte betjente, er vi helst helt fri for deres tilstedeværelse under nogen form i fremtidige demonstrationer. Deres påklædning og maskering gjorde det muligt for dem at tage sig nogle friheder over for en lovlig demonstration, som uniformerede betjente aldrig ville være sluppet af sted med.

Rapporten vil blive sendt til statsadvokaten, der i øjeblikket behandler en sag om betjentenes evt. overtrædelse af maskeforbuddet.

Rapporten kan rekvireres på Kenneth.Haar@ft.dk og er tilgængelig på initiativets hjemmeside.

Initiativet for et andet Europa

Lille kommentar fra Kommunistisk Politik

Rapporten fra 'Initiativet for et andet Europa' dokumenterer udmærket politiets dobbeltspil under topmødet. Men den skaber usikkerhed på et enkelt punkt: I sidste nummer af Kommunistisk Politik dokumenteredes en fhelt umotiveret politiprovokation - den første under lørdagens demonstration.

Rapporten taler om flere episoder, og om at der blev kastet en flaske mod politiet. *Der var imidlertid ingen flasker eller ramte betjente, da den første veldokumenterede episode fandt sted. Det var en klokkeklar, uprovokeret provokation, som politiledelsen bærer det fulde ansvar for.*

Soc. Dem.

- Skiftende partiformand,
- den ene fidusmager afløste den anden, og i disse rækker,
- hvor egen vinding afgør ståsted og standpunkt,
- vil kampen om at nå toppen,
- være så fremherskende,
- at uden skarpe pressefolder og albuer vil en diskvalifikation være indlysende.

Chaplins "Diktatoren" i ny virtuel udgave

Chaplins geniale og sørgeligt aktuelle film "Diktatoren" burde have en opdatering:

Hvem er det, der i dag er i færd med at lege med hele jordkloden? Forsøger at få den til at rotere på spidsen af den finger, de i The Wild West plejer at skyde med, når de jagter eftersøgte? "Wanted: dead or alive," som præsidenten udtrykte det?

Hvem er det, der mere og mere øredøvende anslår krigens trommehvirvler med larmende toner fra irakiske olietønder? Toner, som skal overdøve mislyde fra tomme inspektionstønder?

Hvem er det, der med glubende appetit øjner hele Mellemøstens oliereserver?

I dag Irak, i morgen Iran, ja måske i overmorgen Saudiarabien.

Først er olie-sugerøret gennem Afghanistan fra reserverne i Kaukasus sikret.

I Afghanistan mødte man ikke Bin Laden - men havde dog på forhånd sikret sig en pålidelig statholder, når man nu alligevel var der.

Den afghanske befolkning mødte død, ødelæggelse, besættelse.

Hvem er det, der bruger og udnytter Israel og accepterer dets 35-årige besættelse af Vestbredden og Gaza? Et ekspansivt Israel, der optræder som et kæmpemæssigt landfast og atombevæbnet hangarskib midt i Mellemøstens oliereserver. Hvem er det, der i alle disse år trodser FN's resolutioner om det palæstinensiske folks rettigheder og accepterer den fortsatte besættelse, massakrer og terror mod det palæstinensiske folk?

Hvem er det, der har et ufattelig stort og dominerende militærarsenal med alle former for masseødelæggelsesvåben, atomare og kemiske, og advarer hele verden om, at de er i stand til at slå først med "præventive" atomvåben?

Hvem er det, der ikke ser atomvåben som en trussel mod menneskeheden, som våben der må afskaffes, men i stedet truer lande, der kan true atommagtens monopol og afpresning?

Hvem er det, der vil sikre livsrum, kontrol og dominans over alle andre, der stiller sig i vejen for mag-

tambitionerne, ved bl.a. at slå ind på missilskjold og stjernekrig?

Hvem er det, der åbent truer alle andre lande eller folk, som står i vejen for imperiets udbygning, med præventive angreb? Er du ikke med os, er du imod os!

Hvem er det, der har brug for nye syndebukke – det onde – demoniseringen, som propagandamaskineriet må finde utallige veje og stier til at fastholde igen og igen?

Det, der skal lette og retfærdiggøre millioner og atter millioner af menneskers lidelser, armod og død? "Den civiliserede verden mod den uciviliserede"? Mod terrorisme, muslimer og kommunisme?

Hvem var det, der stod bag rigsdagsbranden i Berlin i 30'erne og skulle bruge den som påskud til indførelsen af diktaturet?

Hvem gjorde det muligt, at terrorangrebene den 11. september kunne ske uden at blive opdaget? Hvem har kunnet bruge og udnytte den 11. september?

D-mark, Krupp, Siemens m.fl. endte med at sætte verden i brand for at sikre livsrum for tyske monopoler imod "den jødisk-kommunistiske trussel".

I dag er der milliarder af dollars, britiske pund, euroer og rubler, der vrider og vender sig for at få lov til at give kapitalismens krise og økonomi nyt "liv" under påskud af kamp mod terror, islam og kommunisme.

Recepten er sænkning af massernes livsvilkår og tilkæmpede rettigheder med militærproduktion, nye markeder og krig.

Alt imens græder imperiet med tårevædede taler om "ondskabens akse", om afskaffelse af truslen fra masseødelæggelsesvåben, om menneskerettigheder, demokrati, markedsøkonomi og

imod diktatur.

Den utaknemmelige befolkning verden over begynder i stort omfang at vende sig mod denne "livgivende" medicin, som truer folke-

ne i alle verdens lande. Terror er blevet USA's, EU's og verdensmonopolernes trylleformular, universalnøglen, der skal åbne op for den af USA ledede og erklærede terror-

krig, der er varslet til at vare årtier. En krig, som skal åbne dørene først og fremmest for USA i deres jagt på maksimalprofit og verdensdominans. En terrorkrig - med uoverskuelige konsekvenser.

Chaplins indignerede og bevægende film Diktatoren har fået nye rolleindehavere, nye kulisser. En ny, men virtuel og advarende film, som alle, der har set "Diktatoren", er i stand til at gense og gøre brug af, hvis vi holder hovedet koldt og hjertet varmt.

Hver dag reflekteres nye facetter af gribbenes dans om guldkalven på den virtuelle skærm og viser en sammenhængende film om USA-imperialismens krigsforberedelser. Men også om udviklingen af folkenes modstand mod røverkrig, kontrol og undertrykkelse.

Mod et imperiemonster, der i sidste ende er sikker på nederlag. Et monster, som må stoppes, før det er for sent.

Af Henning Paaske Jensen

Kunstnersammenslutningen
Maj 93 holder fernisering

Tirsdag den 28. januar kl. 17
i Helligåndshuset, Strøget Kbh

Kommunistisk Politik læsere er
velkomne.

Udstillingen har åbent dagligt og
slutter 9. februar

Slaget om eksklusivaftalerne

- Det er døden for vores aftalesystem og den danske model, hvis regeringen virkelig vil gribe ind i en frivillig aftale, som er indgået mellem arbejdsgivere og fagforeninger. Jeg kan kun se det som et angreb rettet mod fagbevægelsen.

Så bombastisk falder ordene fra SiD's juridiske sekretær, Per Christensen, i det seneste nummer af forbundets medlemsblad *Fagbladet*. Han mener, at det tillige vil underminere hele overenskomstsyste­met.

Anledningen til udtalelserne er, at regeringen fremsatte forslag i Folketinget om forbud mod eksklusivaftaler i torsdags, hvilket ikke var overraskende, idet den havde bebudet dette fra sin fødsel. Det har medført et større rive­gilde, da regeringens flertalsmulighed – Dansk Folkeparti – fandt ud af, at de kunne presse V & K ved at kæde forslaget sammen med et stop for billig østeuropæisk arbejdskraft, der vil få adgang til danske arbejdspladser, når EU's østudvidelse træder i kraft.

Socialdemokratiet øjnede i denne situation en mulighed for at få sat en stopper for et forbud ved at lave en alliance med Dansk Folkeparti. Hensigten var at komme DF i møde ved at etablere en overgangsordning på linie med Tyskland, der i syv år vil indføre en begrænsning på antallet af nye østeuropæiske arbejdere. Dette var et holdningsskift i Socialdemokratiet, der hidtil har benægtet, at østudvidelsen ville medføre problemer af denne art. Socialdemokratiet og LO har siden VK-regeringens tiltrædelse flere gange forsøgt at komme DF i tale, på trods af deres tidligere opfattelse af, at DF ikke er et "stuerent" parti. Det er endnu ikke lykkedes, og taktikken slog også fejl denne gang. DF valgte VK-regeringen mod en række forblommede løfter om

Eksklusivaftalerne er en hårdt tilkæmpet rettighed, der har til formål at sikre arbejdernes kollektive rettigheder og resultater, der kun opnås i fælles kamp, byggende på sammenhold og solidaritet.

Faglig kommentar

begrænsning af udenlandsk arbejdskraft.

Løfterne har imidlertid ikke hold i virkeligheden. Hvorvidt Tyskland som en dominerende stormagt i EU kan formå at lave en overgangsordning, kan man gisne om; men Danmark kan ikke trodse et EU, der som et af sine vigtigste formål har at tvinge arbejdskraften til at bevæge sig over landegrænserne med henblik på at opnå den billigste mulige arbejdskraft.

Forslaget har af naturlige og rimelige årsager medført en skare af udtalelser fra fagbevægelsens ledere på alle planer. Ganske vist skønnes det, at "kun" 220.000 arbejdere på det private arbejdsmarked er omfattet af eksklusivaftaler; men der er tale om hæv­d­vundne, principielle rettigheder, der er vigtige at kæmpe for.

Eksklusivaftalerne er en hårdt tilkæmpet rettighed, der har til formål at sikre arbejdernes kollektive rettigheder og resultater, der kun opnås i fælles kamp, byggende på sammenhold og solidaritet. Det er ikke et spørgsmål om, hvor mange der er omfattet af eksklusivaftaler, men om princippet til ret-

ten. En ret, der fratager ikke-organiserede at nasse på de tilkæmpede resultater, der har kostet mistede daglønninger, bøder med dybe konsekvenser for familier. En demokratisk ret, der giver arbejdere på en virksomhed mulighed for at kræve, at nyansatte er tvunget ind i fællesskabet.

Eksklusivaftalerne blev ikke kæmpet igennem for at sikre flere kontingentkroner til aristokraterne i fagbevægelsens top. Ikke desto mindre får man en dårlig smag i munden, når man ser, med hvilken iver toppen af dansk fagbevægelse slår sig i tøjret, når det gælder underlaget for deres eget udkomme. Det ånder anderledes fred og ro, når det handler om angreb på arbejderklassens levevilkår. Her ses der igen­nem fingre med misbrug af de udstødte. De hårde angreb på de arbejdsløses rettigheder og deres dagpenge blev ført af den socialdemokratisk ledede regering i 90'erne med en stiltiende fagbevægelse.

Det er også meget sigende, at SiD's juridiske sekretær, Per Christensen, leverer klassesamarbejdsargumentet:

- Der er ro på arbejdspladser med eksklusivaftaler. De betyder, at arbejdsgiveren ved, hvor han skal henvende sig, hvis der er problemer.

Siden hvornår er arbejderklassens hæv­d­vundne rettigheder blevet til en fordel for arbejdsgiverne? Siden hvornår er fagforeningerne blevet arbejdsgivernes forlængede arm, "hvis der er problemer"?

Tiden er inde til at kridte skoene og stå fast i kampen for eksklusivaftalerne. Ikke af hensyn til arbejdsgiverne eller aristokraterne i toppen af fagbevægelsen, men for vores solidaritet, fællesskab og klassesammenhold.